

4 AZ 1-BEN

1. kötet

PALÁDI ZSOLT
BÁNOSI GYÖRGY
RIMÓCZI LÁSZLÓ
MERÉNYI KRISZTIÁN

NAPSZIGET A MŰVÉSZETEKÉRT ALAPÍTVÁNY
BUDAPEST, 2012

Borítóterv és tipográfia:
Lajtai Gábor

© Bánosi György, 2012
© Merényi Krisztián, 2012
© Paládi Zsolt, 2012
© Rimóczi László, 2012

Kiadja:
NapSziget a Művészetekért Alapítvány

PALÁDI ZSOLT

BÁNOSI GYÖRGY

A tehetségtelenség rövid története

Gogolák tanár úr példázatai

A történelem rengeteg olyan példát ismer, mikor egy-egy kapitális hiba miatt nagyhatalmú urak buktak el, ígéretes karrierük mentek veszendőbe. Példának okáért én sem voltam mindig ilyen nyomorult lélek, mint most. Summa cum laude diplomáztam Debrecenben. Bár már az egyetemen híres voltam szórakozott természetemről és szétszórtságomról, nyomban felajánlottak egy magyar-történelem szakos tanári állást a legjobb szolnoki gimnáziumban. Ekkor már jegyben jártam Etelkával, aki francia-olasz szakon végzett ugyancsak a civis városban. A tragédia szele akkor érintett meg először, amikor barátaim felfedezték, hogy különböző kéréseiknek egyáltalán nem tudok ellenállni. Amikor kéréssel fordultak hozzám, én is mindig ugyanazt a választ adtam, mint II. Ulászló királyunk. Ahogy ő a „Dobzse” vagyis „jól van” kijelentéssel hagyott jóvá mindent, én is ugyanúgy bólintottam néha már-már szemtelen felvetéseikre. Előbb kisebb értékű tárgyai látták ennek kárát, majd egyre nagyobb kölcsönöket vettek fel tőlem, amelyeket persze sosem fizettek vissza. Talán II. András királyunk mondata is eszemben járt: „Az adakozás mértéke a mértéktelenség.” Emellett gyűjtőszervenvedélyem is hatalmába kerített, az volt a célom, hogy megszerezsem Kongó összes bélyegét. Az előbb említett II. Andrásnak is fontosabb volt a Szentföldön ereklyegyűjteményének gyarapítása, mint maga a hadjárat: ebben követtem. Hamar kiürült a „kincstáram”, mint a Mátyás után következő II. Ulászlóé, és én is odaáig jutottam, hogy még a lakomák árát is kölcsönből kellett kiegyenlítenem. Hiszen ekkor még meg tudtam fizetni, hogy vasárnaponként lakomát csapjunk Etelkával Szolnok legjobb éttermében. De a túlzott költségek miatt hamarosan bajba kerültem. Holacsek, a fizikatanár, akitől a legtöbb kölcsönt fölvettem, sajnos kíméletlen és hidegeszű hitelezőnek bizonyult. Amikor már végképp nem tudtam fizetni neki, az igazgatóhoz rohant és bepanaszolt nála, mondván, olyan felelőtlen figurák dolgoznak az intézményben, akikre egy forintot sem lehet rábízni. Folyamatosan fűrni kezdett, s mire nagy nehezen rendeztem vele a pénzügyeimet, már a szakközépiskola tantestületében találtam magam. Az itteni igazgató azzal fogadott, hogy a hírem megelőzött engem, úgyhogy meg se próbáljak kölcsönkérni senkitől. De csupán az egyik függőséget helyettesítettem a másikkal, ezután annyi ezoterikus irodalmat olvastam, hogy a kelleténél nagyobb jelentőséget tulajdonítottam a jeleknek. Olyan babonás lettem, mint egy öregasszony: ha egy fekete macska átszaladt előttem az úton, ha egy bagoly rámhugott, ha holdtölte közelgett vagy épp péntek 13-a volt,

nem mertem órát tartani. Mint történészt, megnyugtattot az a tény, hogy olyan kiváló hadvezér is babonás volt, mint Nikiasz. Expedíciós serege azért veszett oda Szicíliában, mert egy napfogyatkozás miatt nem vonult vissza. Ezt a természeti jelenséget rossz előjelnek tartotta az elinduláshoz. Katonáinak azt parancsolta, hogy egy tapodtat se mozduljanak, így hadát megsemmisítették a syracusaiak.

Szorongásaimat az ital csillapította. Hű társam is akadt az italozásban, Feri, aki az önkormányzatnál dolgozott. Feltétlenül megbíztam benne, mindaddig, amíg nem jutatták történelemtanári állásomat a sógorának. Arra hivatkoztam, hogy problémáim vannak az alkohollal... Amikor hazafelé bandukoltam, miután kirúgtak, eszembe jutott III. (Részeges) Mihály császár. Ivócimborája addig itatta, amíg egy nap már ő léphetett helyette a trónra... És a baj nem jár egyedül. Hamarosan feleségemet is elvesztettem. Egyszer a technikussal sörözgettem, mikor is ő italos állapotban kinyögte, hogy cimborám, Feri olyan szemérmetlen a feleségemmel, hogy már különböző fogadásokra is elviszi magával. Könnyen elképzelhető, mit éreztem. Claudius császárt érthette így a hír, akinek felesége szintén számtalanszor reprezentált a szeretője mellett, és természetesen mindezt az uralkodó tudta meg utóljára, egy felszabadított rabszolgájától. Eltaszítottam a hűtlen némbert, erre ő mindenhol mindennek elmondott. Annyira befeketített az emberek előtt, hogy a szak-középiskolából is eltanácsoltak. Egy általános iskola vett volna át. Az igazgató persze képmutató módon azt bizonygatta, sokkal alkalmasabb lennék a kisebb gyermekekkel való foglalkozásra. Belementem az alkuba, mert azt ígérte, hogy megsüti kedvenc csemegémet, a meggyes rétest. Nem tudtam ellenállni ennek az ajánlatnak. Akárcsak V. Ferdinánd osztrák császár, akit kedvenc ételének elkészítéséért cserébe mondattak le a trónról, unokaöccse javára. Sebaj, gondoltam, egy általános iskolában is csodát lehet tenni. Lehet, hogy rossz stratégia voltam korábban, de úgy tűnt, ez az általános iskolai állás is fekszik nekem. A gyerekek gyorsan megszerettek, még nevettek is a vicceimen. Az igazgató is becsülte a tudásomat, be is osztott mellém egy fiatal, pályakezdő kolleginát, hadd tanuljon tőlem. Erika nagyon csinos lány volt, és itta a szavaimat. Pár nap múlva úgy gondoltam, hogy túlléphetek a hivatalos formaságokon és elhívhatom egy kötetlen beszélgetésre a Két pisztolyba. Kicsit zavart, hogy Orlai, a tornatanár is közénk furakodott, és elkísérte Erikát a találkozóra, de fő, hogy igent mondott, és remekül érezte magát velem, illetve velünk.

Karrierem tovább emelkedett, kevesebbet ittam, ezentúl inkább a szerelem részegített. Amikor az öreg Gyurgyák nyugdíjba ment, a 8.c. osztályfőnöke lettem. Mondtam is magamnak, barátom, te hamarosan igazgatóhelyettes leszel. Erikánál is jól állt a szénám, párás tekintettel bevallotta nekem, le sem tudta tenni a tanulmányomat, amit a Pedagógiai Szemlében közöltem. Nemsokára felelősséggel járó feladatot kaptam. Egy este elvittem az osztályomat egy neves énekes, Kornél koncertjére. Kornél költő és filozófus is, sokra értékeltem a műveit és dalait, ezért örültem a megbízásnak. Erikát is szívesen eljött velem, így szinte teljes volt a boldogságom, egy szépséghibától eltekintve, hogy Orlai megint ránkakaszkodott. Végigcsápoltam a koncertet a gyerekekkel, amivel ismét beloptam magam a szívükbe. A koncert után Kornél társaságát kerestük, és ő meglepett a szívélyességével. Három fiúval együtt meghívott az öltözőbe. Kézen fogtam Erikát, hogy ő se maradjon ki a különleges élményből. Sajnos nem tudtam meggátolni, hogy Orlai is velünk tartson. Kornélnak nagyon tetszett, hogy a diákok tanárúkkal együtt buliznak, és megbontott egy üveg Smirnoff vodkát. Egy hajtásra igyátok meg – szólta a diákoknak – most majd meglátom, ki a legény a talpán. Őket persze nem kellett biztatni, harmadszorra és negyedszerre sem. Majd egy üveg tokaji is előkerült, a hangulat a tetőfokára hágott és úgy gondoltam, akkor vagyok jó fej, ha nem szólok rájuk. Egyébként már bennem is dolgozott a szesz. Az egyik fiú szervezete azonban nem bírta az alkoholt, és a buli végén teljesen kinyúlt, a mentőknek kellett elvinnie.

Másnap reggel az igazgató irodájában kezdtem a napot. A diri fel volt háborodva. Orlai kolléga és kis barátnője nagyon csúnya dolgokat beszélt rólad – hallhattam a dörgedelmet. Talán el tudom intézni, hogy a rendőrség ne indítson eljárást kiskorú veszélyeztetése miatt. De neked azonnal távoznod kell az intézményből. Nehezen vettem tudomásul a döntést, és még fájdalmasabb volt, hogy a helyemet másnap Erika töltötte be, aki már várt egy történelemtanári állásra. Úgy jártam, mint III. Péter orosz cár. Nagy Frigyes porosz király iránti rajongása miatt kilépett a hétéves háborúból, amelyben már győzelemre állt a poroszokkal szemben. Felelsége, Nagy Katalin röviddel ezután megfosztotta a tróntól, majd szeretője, Orlov segítségével pedig az életétől is. Csak annyiban különbözött a sorsunk, hogy Orlai nem fojtott meg engem, csak jól seggberűgött.

Kikerültem a pedagógusi pályáról. Egy elhagyatott ipartelepen vállaltam portási állást. Azt hittem, könnyű feladat. Minden nap felszerelkeztem sörökkel, hogy valahogy kibírjam ezt a rendkívül unalmas munkát. Sajnos legtöbbször elnyomott a buzgóság, és kilopták alólam a fél telepet.

Megtörtént ez már rangosabb emberrel is, mint velem. Dobi István, az Elnöki Tanács elnöke részegen átaludta az '56-os forradalmat. De még nagyobb baj történt, mikor egyszer kivételesen nem aludtam el. A behatoló bűnözők elkaptak és bezártak egy raktárba. De arról elfeledkeztek, hogy kiférhetnek a szellőzőnyíláson. Az izgalmak után első utam a kocsmába vezetett. Lihegve követeltem egy korsó sört a pultnál. Hirtelen egy férfi mancsát éreztem a vállamon. Nem fogsz te olyan könnyen megszökni előlünk, haver – szolt egy sztentori hang. Rögtön felismertem a betörők egyikét. Nekem is, mint XVI. Lajos francia királynak, a mohóság lett a végzetem. Az egykori uralkodó külföldre akart szökni, de nem bírt a gyomrával, ahogy én a torkommal, és megállt egy lacikonyhánál. Míg evett, a pórnép felismerte, hisz ott volt a képe a pénzükön. Ahogy őt a forradalmárok Párizsba, úgy vonszoltak vissza engem a raktárba. Egykedvűen lapultam az odúban, és egy beszélgetésre lettem figyelmes. „Mit kezdjünk ezzel a tökféjjel? Vajon lesz-e valaki, aki váltságdíjat fizet érte? Etelka, a volt felesége elég szánakozva beszélt róla, hátha megér neki ötvenezer forintot. Egy estére elég, hogy gépezzünk.” Rettenetes halálfélelem lett úrrá rajtam. A hajdani Valerianus császárra gondoltam, aki a perzsák fogságába esett. Amikor a saját fia sem volt hajlandó váltságdíjat fizetni érte, az ellenséges király, Sapur, kitömette. A gazemberek két hétig vártak, utána kinyílt a börtönöm. „Eladhatnánk a Természettudományi Múzeumnak kiperarálva, de azok se adnának egy vasat se érte” – humorizált az egyik. Jól megruháztak, aztán kitettek egy szál gatyában az autópálya mellé. Ott hevertem tehetetlenül a szétdobált körték között. Az arra járó hajléktalanok megszántak, és megkínáltak kannás borral. Ha megzabálom a körtéket, és sok bort iszom rá, talán kimúlok ebből az árnyékvilágból, mint Földnélküli János, akinek hasonló lett a veszte. De még ez sem sikerült, csak a gyomrom készült ki irtózatosan.

Most egy tanyán dolgozom, tyúkokat etetek. Ha az utolsó római császárnak, Nagy Romulusnak elég jó volt ez a foglalatosság az uralkodás után, akkor nekem is jó lesz. Elvégre a nagy emberek és a nagy vesztesek példája mindig a szemem előtt lebegett.

20 pontban az ideális férfi

8

1. remek állással és biztos egzisztenciával rendelkezik, ha karrierjéről van szó, nem ismer kegyelmet, de otthon gyengéd, megértő ember, aki jól ismeri a női lélek rejtjelmeit

2. jól ápolt, jó képű és sármos, ám mindenkor ellenáll a kísértésnek
3. mértékkel fogyaszt alkoholt, káros szenvedélyektől mentes, társaságban mégis felszabadult
4. soha nem a saját örömeire gondol a szexben, partnerét mindig orgazmushoz juttatja
5. diszkréten túri párja flörtjeit és büszke annak női sikereire
6. tetszik kedvese barátnőinek, ő viszont nem méricskéli őket
7. csak akkor kívánja a szexet, ha a nő is akarja
8. mindig segít a házimunkában és soha nem kell mestert hívni az apróbb szerelésekhez
9. végtelenségig türelmes a gyerekhez, nincs olyan elfoglaltsága, amit ne szakítana meg, hogy legózzon vagy hógolyózzon vele
10. hobbjai soha nem válik szenvedéllyé, mint mindenben, abban is mértéket tart
11. örökké izgalmas és a fáradtság ismeretlen előtte
12. problémáit maga oldja meg, fájdalmát férfiasan magába zárja
13. hetente legfeljebb egyszer marad ki és akkor is hazamegy fél tizenegyre, a megígért időre
14. megtalálja a közös hangot társa szüleivel, különösen annak édesanyjával
15. jó haverja szerelme volt barátjának
16. főnökével nincsenek konfliktusai, kivívja elismerését, munkahelyén számítanak rá
17. szabadidőt biztosít párjának egy alapos tréceselésre barátnőivel és közben vigyáz a bömbölő gyerekekre
18. felkel hajnalban, hogy megsétáltassa a kutyát
19. keveset beszél, de partnerét megnevezteti
20. szerelme társaságában mindig a romantikus filmet választja, még ha a másik csatornán meccset is közvetítenek

20 pontban az ideális nő

1. tüzes, szenvedélyes, de nagyon hűségese
2. rafináltan izgató öltözetben várja kedvesét, alatta szexis fehérneművel
3. szerelmével éj közepén pornófilmet néz, majd vad szeretkezésben forr véle össze
4. bármikor készen áll a szexre, de ha partnerének nincsen hozzá kedve, nem nyaggatja
5. kedveli a gyors szexet, akár a konyhában is, önfeledten furulyázik
6. jól főz, ismeri párja ízlését, kívánságára pacalt, gulyást, túrós csuszát készít és a hűtőben ott vár a jól behűtött sör
7. kedvese addig marad ki barátaival, ameddig csak akar és odaadón ápolja, ha ittasan tér haza
8. a férfi cimborái bármikor betérhetnek otthonukba és terülj, terülj asztalkámmal fogadja őket
9. elvégez minden házimunkát
10. nem fukarkodik, ha zsebpénzt ad partnerének, de mindig jelentős összeget tud félrerakni
11. szó nélkül fizeti a kártyaadósságokat
12. az anyós nem látogatható
13. soha nem savanyú vagy nyugös, folyton bohókásan vidám és csábító
14. elnézi, hogy szerelme olykor hűgát vagy barátnőjét is megkóstolja
15. pártolja partnere hobbijait, előkészíti a horgászfelszerelést és gondoskodik a csalíró
16. tolerálja a kemény rockot
17. jó anya, de erre hivatkozva nem szed fel felesleges kilókat
18. soha nem viszi párját vásárolni
19. párja politikai pártjának és futballcsapatának szurkol, hajlandó eljárni politikai nagygyűlésekre és focimérkőzésekre
20. készséges partner társa perverz szexuális fantáziáinak kielésében

7 pontban arról, milyen pasit kerülj el

Anyuka kedvence

Első találkozáskor: „Bemutatlak Irénkének, aki az én anyukám, mellesleg egy tündér, nagyon meg fogjátok egymást szeretni.” A bemutatkozás után: „Anyuka nagyon megszeretett téged, csak egyet kifogásolt, hogy feszülő blúzban és farmernadrágban jöttél. Ez egy komoly lányhoz nem illik.” Az intim kapcsolat kialakulása után: „Elmondtam boldogságunkat anyukának, sajnos nagyon nehéz volt megnyugtatnom. Azt mondta, aki ilyen könnyen adja magát, attól sok jóra nem számíthatsz.” Miután a lány odaköltözik: „Anyuka arra kér, bánjál kedvesebben a kutyussal, mert szegény állat már lelkibeteg a sok dorgálástól.” Két héttel később: „Tudod, Ildi, te nagyon megfelelsz nekem, de nem tudsz olyan jó paprikás csirkét készíteni, mint anyuka. Anyukának egyetlen panasza van veled szemben. Nem tudsz rendet tartani a szobámban, a ruhák, a cédéek, a dévédék szerteszét hevernek.” Némi idő után: „Anyuka azt mondta, nem használhatja tőled a fürdőszobát és a konyhában is csak ritkán fordulhat meg. Mégiscsak az apuka vette nekem a lakást...” Egy nagy veszekedés után:

„Bántó volt, hogy ilyen hangon beszéltél anyukával. Ő befogadott az otthonunkba, és te úgy viselkedsz, mint a saját birtokodon. Ráadásul anyukának volt igaza.” Szakításkor: „Anyuka óvott tőled, mondta, nagyon sok fájdalmat fogsz okozni nekem. Hát megcsináltad.”

A nőbolond

Az első találkozáskor: „Jaj, nem is tudok hova lenni, milyen aranyos kislány vagy. De a barátnőd, a Gyöngyi is egy igazi hercegnő. Feljönnetek megnézni az amatőrfilmmet mindketten?” Miután az egyik hajnalig maradt, rámenősen kérleli: „Igazán eljöhetnétek holnap, az egyik jelenetnél szükség lenne arra, hogy két lány vetkőzzön le. Amikor barátnője bemutatja édesanyjának: „Nem tudtam, hogy ilyen csinos anyukád van. Hosszú előadást tarthatnék az érett nők nagyszerűségéről.” Tévénézéskor: „Egy dolog miatt szeretem a Lagzi Lajcsi-showt, mert széplábú nők vannak benne.” Ha randevű alkalmával a társaságban feltűnik egy másik lány, rögtön megkérdezi: „Ismered ezt a figyelemreméltó hölgyet? A barátnőd? Többször is elhozhatnád a társaságba. Remekül megtalálnánk a hangot egymással.” Szakításkor: „Bocsáss meg, nem értem, mit mondasz, arra a tüneményre figyelek a szomszéd asztalnál.”

A munkaalkoholista

Ismerkedéskor számtalanszor elmondja, mennyire fontos ember és milyen képezéseket szerzett. „Nélkülözhetetlennek tart a főnököm, azt hangoztatja, nélkülem egyetlen pályázatunk se lehetne eredményes.” A következő randevún: „Jó hírem van számodra, kineveztek főosztályvezető-helyettesnek. Remélem, értékeled, mekkora áldozatot követel tőlem, hogy a magánéletemre is gondot fordítsak.” Három hét múlva: Most van egy kis időm, de sietnem kell. Holnapra meg kell írnom egy nagyon fontos jelentést.” Újabb három hét után: Találkozhatunk, úgy tűnik, ez az október kicsit lazább. Talán belefér a programomba egy múzeumlátogatás. Csak hét után kell visszamennem a munkahelyemre.” Az első szeretkezés után: „Most csak egy villámszexre volt lehetőségem, mert nálunk csőstől áll a munka. Egy rendkívül fontos feladattal kell elkészülnünk.” Szakításkor: Sajnos csak két percem van számodra, hogy lezárjuk ezt az ügyet, aztán vissza kell rohannom.”

A szenvedélybeteg

Az első találkán lelkesen közli: ”Ma nagyon sokat nyertem. Olyan italt rendelhatsz magadnak, amilyent csak akarsz.,, A következő alkalommal is az automata a téma: „Bedobom ezt az ötezrest, és úgy fogunk élni, mint a királyok. Nekem mindig kivételes szerencsém van.,, Öt perc múlva izgagtottan fordul hozzánk: „Bébi, nem tudsz kölcsönadni egy tízezrest? Ez most biztos be fog jönni, mert én általában nyerni szoktam.,, Két perc múlva kiborul: „Nem tudom, mi van ezzel a kurva géppel? Nem hívnád fel az anyádat, hogy hó végéig adjon egy húszezrest? Ha nyerünk, egyből visszaadom neki.” Egy perc múlva roppant kétségbeesett: „Hú, honnan fogunk most pénzt keríteni? Nem azt mondtad, hogy a nagybátyád képviselő a parlamentben? Nem tudnál elszaladni hozzá egy ötvenezresért?” Szakításkor mélyre menő következtetést von le: „Ha nem csicseregél volna annyit a fülemben, nem hagyott volna el a szerencse. Úgy látszik, igaz a mondás, vagy a kártyában van a szerencséd vagy a szerelemben.,,

A gyenge

Az első légyott végén hosszú levegővétel után kinyögi: „Nagyon szeretnék bízni abban, hogy eljössz a következő találkozára. Tudod, engem már annyian becsaptak.” A megbeszélrt randevún szüntelenül óráját nézi, és amikor a lány öt perc késéssel megérkezik, nem tud uralkodni

magán, hogy kimondja: „Nagyon megijesztettél, az Ági is így kezdte, a késései egyre növekedtek, és egy nap többé nem jött el.” Amikor a következő programot megbeszélik, nem tudja elhatározni, hogy moziba menjenek, otthon maradjanak vagy látogassák meg a nagynénikéjét: „Szeretném, ha te döntenél kedvesem, én olyan bizonytalan vagyok. Nem akarom megsérteni a nénit, a mozira nincs elegendő pénzem, és félek, hogy otthon olyasmi következik be közöttünk, ami még túl korai.” Mikor elromlik a lakásunkban a villany, nyöszörög: „Jaj, most mi lesz velünk? El kell szaladni valakinek szerelőért. Engem mindig durván becsapnak, Pirikém, nem keresnél egyet? A lányokkal mindig rendesebben viselkednek.” Amikor ezek után partnere szakít vele, kétségbeesetten fogadkozik: „Hidd el, én nem akartam, hogy eddig fajuljanak a dolgok. Énhozzám mindig visszajöhetsz.”

A féltékeny

Az első randevún a parkban hirtelen félbeszakít egy kellemesen induló beszélgetést: „Ahogy itt ülsz a padon nem veszed észre, hogy minden erre járó pasas a nyálát csorgatja, mert olyan keveset takar el a szoknyád a combodból? Tudhatnád, milyenek a férfiak. Legközelebb jó lenne, ha szolidabban öltöznél.” Amikor színházba viszi barátnőjét, így óvja: „A szünetben nem szükséges feltétlenül kimennünk a büfébe. Tudod, hogy ott minden ember lesi a másikat. Utálok, hogy kirakodó vásárra viszik a nők a bájaikat.” Miután bemutatja kedvesét barátainak embertelenül leteremti: „Nem kellett volna úgy bizalmaskodnod a Lajossal. Egészen az arcába hajoltál, és kihívóan neveltél a hülye viccén. Nagyon szégyelltem magam, a haverjaim joggal hihették, hogy szabad prédát hoztam nekik.” Szeretkezés után gondterhelten megjegyzi: „Túlságosan rafinált vagy ahhoz az ágyban, hogy rendes nő legyél. Bele sem merek gondolni abba, hogyan lettél ilyen tapasztalt.” Amikor a lányt linzi unokafivére meglátogatja, így fakad ki: „Azért nem vagytok olyan közeli rokonok, hogy nyakra-főre együtt legyetek. Talán ennél a köteléknél több is van közöttetek?” Miután partnere többször nem vette fel a telefont, így kiabál: „Megtaláltam a magyarázatot. A szomszéd átjött egy kis szerelésre, aztán más okból is nálad maradt.” Szakításkor dühödten közli: „Már megint egy bűdös kurvát fogtam ki, akinek csak az a fontos, hogy jó kemény legyen. Ismerem én a fajtákat.”

A megrögzött agglegény

Már az első randevún hangsúlyozza: „Lehet köztünk valami, de hosszú távú kapcsolatra ne számíts!” Amikor a nő először megy fel a lakására, és megpróbál magának utat törni a düledező könyvhegyek közt, rögtön figyelmezteti: „Nagyon kérek, hogy fel se vetődjön benned a rendrakás gondolata. Nagyon érzékeny vagyok arra, ha valaki illetéktelenül a holmijaimhoz nyúl.” Amikor komolyabbra fordul kettejük kapcsolata, a következő szöveggel hűti le barátnője lelkesedését: „Rendben van, megértjük egymást az ágyban, de a jó szex még nem feltételez jó házasságot.” Amikor rajtakapja barátnőjét, hogy numizmatikai gyűjteményét nézegeti, ropant ideges lesz: „Ebben a kollekcióban egy élet munkája van benne. Nem szeretném, ha avatatlanok megfogdosnák III. Valentinianus császár bronzdénárját körömlakktól csöpögő ujjakkal.” Barátjával való találkozás után hosszan zsörtölődik: „Nem tűröm, hogy utálatosan viselkedj a Bandival. Te csak azt veszed észre, hogy bűdös és gondozatlan, pedig senki nem bizonyította nála mesteribben az etruszk-magyar nyelvrokonságot.” Szakitáskor summás ítéletet mond: „Semmilyen téren nem voltál hozzám való, mindig le akartál húzni a színvonaladra. De mit is várhattam egy nőtől?”

7 pontban arról, milyen nőt kerüj el

A hisztis

Ha gondja van, durcásan hallgat, kedvese faggatódzására pedig foghegyről veti oda: „Ha nem találd ki, mi a bajom, akkor nem is mondom meg.” Gyakran elégedetlenkedik azután is, miután meghallgattuk, mondván: „Fogalmad sincs, mit érez ilyenkor egy nő!” Szerelmének barátnője problémáit is jól kell kezelnie: „A Vera komolyan hozzáfordult, mint éretten gondolkodó férfihoz, és te egy viccel leráztad magadról.” Vendégségek után általában lelkifróccsal távoznak: „Mindig szégyenkezniem kell miattad, megint belevágtál a főnököm szavába.” Havonta számonkéri, mennyire vesszük komolyan, ilyenkor tombolva kel ki magából: „Van elképzelésed a jövőnkéről? Hova vezet a kapcsolatunk, válaszolj! Egyáltalán, gondolkodtál már ezen?” Szakitáskor feldúltan közli: „Miattad estek ki évek az életemből, és még mindig nem vagyok anya! Ezt neked köszönhetem! Te senki!”

A költőnő

Az első randevún egy kis füzetet szorongatva jelenik meg, és bizonytalanul tudakolja: „Nem ismered a Gyurkovics Tibort?” Bizalmasan bevallja, azóta ír verseket, mióta tizenéves korában szerelmes lett a gimnáziumi futbalcsapat csatárába. Fontoskodva hozza tudomásunkra: „Verseim Pilinszkyhez hasonlítanak. Engem is a transzcendens érint meg elsősorban.” Néhány hét intenzív együttlét után sértetten tör ki: „Csalódtam benned, érzéketlen vagy a művészetek iránt. Más se érdekel, csak a szex, de persze azt a verset nem értetted meg, amit Dali szétfolyó órájáról írtam.” Szakításkor kimérten bánik velünk: „Kristóf meglátta bennem a lehetőséget. Támogatja, hogy felvételizzek a JAK-ba. Ott megbecsült helyem lehet.”

A kisajátító

Az első randevún vallomást tesz, miközben elmorzsol egy könnycseppet a szemében: „Megtaláltam azt, akire mindig is vártam.” Három nap múlva, az újabb találkozáskor hosszan ecseteli, mennyire hiányoztunk: „Úgy érzem, olyan jól megértjük egymást, hogy nem korai holnap hozzád költözni.” Másnap, amikor félórás késéssel érkezel, szipogva hányja a szemedre: „Féltem, hogy valami baleset történt veled. Nem tudnál ilyenkor telefonálni?” Amikor megemlítjük esedékes érettségi találkozókat, ijedten próbál lebeszélni róla: „Rettenetes csalódást élnél át, hogy az osztálytársaid mennyire kiábrándítóvá váltak.” Mikor magadhoz hívod vacsorára a legjobb barátodat, megjegyzi: „Nézd, én nem ellenzem az ilyen külső kapcsolatokat, de mindig tudd, én vagyok az igazán fontos!” Édesanyáddal való megismerkedése után: „Nagyon kedves nő az anyád, de mindig elnyomott téged, és csak mellettem lehetsz szabad.” Szakításkor megrendülten néz ránk: „Csak annyit akartam, hogy megérezd, mennyire szeretlek. Tudom, hogy lesz még sok nőd, de tőlük soha nem kaphatod meg azt a szeretetet, amit tőlem kaptál.”

A féltékeny

Az első szerelmes hétvégén az ágyban cinkosan kacsintva súgja: „Nem tudom, mi a véleményed Enikőről, szerintem nagyon kedves lány, és ugye csinos is? Láttam, hosszan rajta felejtetted a szemedet.” A következő héten jelentőségteljesen közli: „Érdeklődtem az egyik kollégádnál, a Ferinél. Nem is tudtam, hogy az Enikővel egy osztályon dolgozol. Miért titkoltad ezt el előlem?” Egy meghitt este után, amikor azt hisszük, a legnagyobb rendben halad minden, egyszer csak megszólal: „Múltkor nem

tagadtad, hogy nagyon tetszik neked az Enikő. Ha már ennyire kívánod, nem fogok az utatokba állni.” Fogadkozni kezdünk, csak egyszerű ténymegállapítás, mikor elismertük Enikő szépségét: „Eleget csalódtam már bennetek, tisztában vagyok velem, mi játszódik le ilyenkor egy férfiban.” Egyre kellemetlenebb helyzetek elé állít: „Múltkor hívtalak a cégnél. Miért Enikő vette fel a kagylót? Már olyan bizalmasak vagytok egymással, hogy a magánügyeidet is rajta keresztül intézed?” Kicsivel később, feldúltan állítja: „Viki azt mondta, látott egy lánnyal a villamoson, nem biztos benne, de mintha Enikő lett volna az.” Kutatását tovább folytatja: „Utánanéztem, kiket küldenek ki a vállalatodtól Burmába. Véletlenül se lehetett kihagyni Enikőt? Persze megértem, ő kiválóan ért a thai szexmasszázshoz.” A kiutazás előtti reggelen: „Még van idő, hogy lemondjad ezt a kockázatos kiküldetést. Gondolom, fontos vagyok neked.” Miután Távol-Keleten elkeseredésünkben Enikő karjaiba menekülünk, és indiszkrét kollégánk elszólja magát, tíz körömmel szalad arcunknak, sírva kiabálja: „Véletlenül se szoktam tévedni a férfiakkal kapcsolatban, ha lehúzzák a cipzárjukat, kibuggyan az agyuk!!”

A feminista

Az első adandó alkalommal közli, mihez tartsuk magunkat: „Nem kérek ízelítőt azokból az olcsó trükkökből, amiket egy férfi előhúzhat az eszköztárából. Szeretném tudni, mire számíthatok szexuálisan és egzisztenciálisan is.” Végig kell hallgatnunk, mennyi megaláztatást kellett eltűrniük a nőknek a múltban: „A nők saját szobával sem rendelkezhetek, csak szexuális tárgynak használták őket. A sok évszázadnyi lelki-szellemi sanyargatásért és kisajátításért az a minimum, hogy most többet engedhetünk meg magunknak!” Hozzáfűzi: „Nincs közöd ahhoz, nekem hány pasim van, az hiszed, nem tudom, hogy mindig a bugyik lehúzásán jár az eszed?” Ha nincs megelégedve szexuális teljesítményünkkel az ágyban, ellentmondást nem tűrően kijelenti: „Na, ilyenek a hetero férfiak, csak saját magukkal törődnek. Közületek még a homoszexuálisokat lehet értékelni a legtöbbről. Ők páratlan finomsággal érznek együtt a nők problémáival.” Szakításkor ridegen tudatja: „Javíthatatlan vagy, mint a legtöbb.”

A túlérzékeny

Első randevún hosszan beszélget velünk, úgy tűnik, minden a legnagyobb rendben van, de a legvégén elejt egy szomorú megjegyzést: „Úgy érzem, nem foglaltál rám.” Következő alkalommal: „Nem érdeklődtél az anyu

betegségéről, pedig múltkor annyit beszéltem a derékfájásról. Ha csak érzékileg közeledsz hozzám, nem tudom, hogy fog alakulni a kapcsolatunk.” Első szeretkezés után: „Velem nagyon gyengéden kell bánni, én egy érzékeny nő vagyok. Fogalmad sincs, a Laci mellett milyen megaláztatásokat kellett átélnem.” Elrohan a baráti összejövetelről, s mikor utána szaladsz, a fejedhez vágja: „A tahó haverjaid a tudálékoskodásukkal óriási kárt tettek a lelkemben.” Szakításkor: „Te egy rendkívül önző alak vagy. Egyáltalán nem vagy figyelmes. Megjegyezted egyáltalán, mi a kedvenc parfümöm?”

A kritikus

Első randevún már kifejezi az elégedetlenségét: „Nem bízom abban, hogy jól alakul a kapcsolatunk. Te egy kedves srác vagy, de ez nem elég.” Mikor elvégzett tanulmányainkról beszélünk, epésen megjegyzi: „Te sem tudnád megmagyarázni, miért kellett egy olyan szakot végezned, amivel nem lehet boldogulni az életben?” A baráti társaságunkkal való megismertetés után: „Na, ezek igazi lúzerek. Jól kiválasztottad a hozzád hasonlót.” Miután elvisszük törzshelyünkre: „Így nem leszünk jóban. Az emberek a barátnőjüket nem egy piszkos kis lebujsba szokták elhívni.” Színházban: „Hihetetlen, milyen igénytelen tudsz lenni, megint ezt a molyrágta öltönyödet vetted fel.” Az ágyban: „Miért vagy olyan rendkívül elégedett magaddal? Azt hiszed, ez szeretkezés volt?” A másoddiplomás megszerzésekor: „Csoda, hogy meg tudtad szerezni ezt a papírt. Persze mindenki megszán, amikor meglátja azt a fájdalmas arcodat.” Szakításkor: „Egy nagy rakás szerencsétlenség vagy. Azt hitted, gyereket szülnem volna neked? Milyen sors várt volna rá egy másik gyerek mellett?”

A lúzer fogyasztó ismérvei 10 pontban

1. Mindig megveszi az „Akcio” felirattal ellátott terméket, akkor is, ha semmi szüksége rá. Sem az akciósan hirdetett, sem más termékeken nem veszi észre, hogy a szavatossági ideje lejárt. Nagyvonalúan elsiklik afölött is, ha észleli, hogy a leértékelt áru lejáratú idejét mutató címkét lekapták.
2. Mindenből azt veszi meg, amit a legolcsóbbként hirdetnek, akkor is, ha a polcokon legalább tíz olyan termék fekszik, ami feleannyiba kerül.
3. A „gazdaságos” termékekre specializálódik, annak ellenére, hogy a gazdaságos ketchuptól mindig rájön a szapora, a vodkától meg előbb lesz másnapos, mintsem berúgott volna.

4. Az agyonhirdetett legrágább műszaki termékeket is megveszi, de a használati utasítást nem olvassa el, emiatt óriási készlete van leégett és tönkrement műszaki berendezésekből a kamrában. Ezeket természetesen mindig újakkal pótolja.

5. Szellemesnek tartja a legidegesítőbb reklámot is, amelyben egy kopasz alak fejhangon sipítózva kínálja a meggymagozó gépet, hangsúlyozva, hogy rengeteg fáradságot és magozással eltöltött órát spórolunk meg magunknak, és ráadásul még a ruhánkat is megkímélhetjük a nehezen kivehető foltoktól. Szemrebbenés nélkül elhiszi, hogy jobban jár, ha megveszi a 15.000 forintos gépet, mintha rendesen kimossa a 2000 forintos fehér ingét.

6. Mindig kedve támad, hogy megvásárolja a csinos hostessek által kínált vicces játékokat, a kelepelő golyókat, bólogató kutyákat, forgó zsiráfokat, éneklő mikulásokat, mert nem tud ellenállni ezeknek a „cukiságoknak”, inkább eltűri, hogy feleségre embertelenül leteremtse őt ezért.

7. A krónikusan ismétlődő hasi görcsök és az iszonyatos bélcsavarodások árán is a „Kamufood” cég termékeit fogyasztja, hiába bizonyítják neki, hogy spanyol Sangria boruk zalai nohaborból készült, málnaaroma és színezék segítségével, orosz kaviárjuk pedig szurokból, sós heringíz hozzáadásával.

8. Minden termékbemutatóra invitáló meghívásnak eleget tesz, amellyel telefonon megkeresik. Mágikus kövekből, ékszerekből, fogyasztógépekből, sporteszközökből és paplanokból hatalmas gyűjteménye van, és szabadidejét szinte kizárólag a különböző termékbemutatókon való részvétel tölti ki.

9. Megveszi a legjobb helyekre elhelyezett úgynevezett „különlegességeket,” a chilei cseresznyét, a kínai fokhagymát és a napfényes Hollandiából származó paradicsomot, akkor is, ha ezeknek az íze pocsék és olcsóbb a magyar áru.

10. Évente egyszer vesz könyvet, természetesen a Harry Pottert, a gyerekeknek, ám ezért képes a megjelenés napján, az ünnepek előtt nyolc órán keresztül sorban állni, és hajnali négykor kelni.

Ügynökök kíméljenek

Mostanában már azon gondolkozom, hogy kikapcsoltatom a telefont. Ugyanis naponta háromszor-négyszer felhív valamilyen ügynök, és rendkívül erőszakosan próbál rábeszélni egyiptomi utazásokra, roppant kedvezményes nyelvtanfolyamokra, lakókocsi vásárlására, magnetikus gyógymódokra és szexuális segédeszközökre. Nagyon hosszú vita után tudom csak lerázni őket, sokszor hazudnom kell, hogy sietek valahová.

De egyszer túljárt az eszemen egyikük. Személyesen keresett fel. – Bódis Vince vagyok, Schmitt Jenő barátja ajánlotta Önt, aki jól ismeri a maga érdeklődési körét és igényeit – fordult hozzám az öltönyös alak, ahogy kinyitottam az ajtót éktelenül hosszú csengetés után. Ez nagyon rosszul kezdődik – gondoltam – ki nem állhatom ezt a Schmitt Jenőt, egy tolakodó, bennfenteskedő alak, aki szüntelen csak magáról beszél, ráadásul érdektelenségeket. Miért küldhette hozzám ezt a mandrót? – Egyedülálló és fantasztikus ajánlattal keressük fel Önt rendkívül kedvezményes, akciós áron – folytatta a sima modorú férfi, akiről rögtön kiderült, hogy ügynök. – Hallott-e a multifunkciós ágyról? Nem? Hatalmas lehetőséget szalasztott akkor el, de még bepótolhatja. – hadarta. Megpróbáltam szavába vágni: Nekem egy nagyon kényelmes sezlonom van, ez egy egyedülálló férfinak tökéletesen megfelel. Nem zavartatta magát: Tudja, hány poratka búvik meg egy ilyen sezlonban? Pontosan tízmillió, mint hazánk lakossága. Egy egész országot akar fenntartani a kártevőknek? Biológus vagyok – mondtam – tisztában vagyok az atkák előfordulási helyével, de van egy profi takarítógépem, és itt egyet se találhat ezekből az élősködőkből. – Jó, én ezt elfogadom – replikázott – atkátlan a diványa, de a gerince egészségével biztosan nem sokat törődik. Most még nem érez semmit, de egy-két év múlva olyan lumbágója lesz, amit drága fürdőhelyeken nem győz kikúráltni. Szokta mostanában figyelni a híreket? Tudja, milyen nehéz helyzetben van az egészségügy? Elég világosan tudtunkra adják politikusaink, csak azoknak orvosi gondozását tudják vállalni, akik nem önhibájukból betegedtek meg. Felmérte már, mekkora költség az államnak ezt a rengeteg hanyag embert kezelni? Miért van szükség privatizált kórházakra? Mert a betegek nagy része semmit nem tett azért, hogy megelőzze a nyavalyáját. Maga okos ember, Péter, értelmiségi, gondolom, nem tart a hőzöngőkkel, akik mindent ettől a szerencsétlen államtól várnak. A mi kínálatunk karban tartja a maga egészségét. Emellett nem is tudja mennyi mindenre használhatja az általunk reklámozott multifunkciós ágyat. Ausztráliai juhok gypajából készült, de át lehet alakítani vízággyá is, ami nagyon fog tetszeni a barát-

nőjének is. – Nincs barátnőm – feleltem zordan és barátságtalanul. – Nem akar egy kicsit csintalankodni? – bizalmaskodott – ezzel a nagyon igényes nőket is le lehet venni a lábukról. Emellett egy olyan digitális rendszert tartalmaz, amelyben be lehet állítani a fejtámla dőlésszögét. Elszenderedéséről egy hozzá csatolt MP3 lejátszó gondoskodik. – Majd pont az kell nekem, hogy a fülemben Eminem harsogjon! – kiabáltam. – Van klasszikus zenei változatunk is Richard Clayderman zongorajátékával. – válaszolta. – Giccsre se tartok igényt – vetettem oda. Erre is megvolt az aduja: – Ja, maga természettudós Péter. Természetesen erdőzúgást is tudunk produkálni. De térjünk a piszkos anyagiakra. Termékünk teljes ára 997.000 forint lenne, de tudunk engedni, mert bedolgozókkal készítettjük a termékünket, emellett az első száz vásárlónak is biztosítunk kedvezményt, így csak 772.000 forintot kell fizetnie. – Mit gondol, mennyi egy egyetemi tanár keresete? – fakadtam ki. – Nyugodjon meg, Péter, el tudom intézni, hogy részletfizetésre kapja meg. Havi ötvenezer forintot kell csak törlesztenie. Most leperkál egy százezrest, és máris Öné a pamlag. – Nincs nálam ennyi – jelentettem ki határozottan. – Biztos van olyan rokona, akit ha most felhív, áthozza a szükséges pénzt. Nézze, választhat, vagy kripli lesz egy életre, és nem sok sikerre számíthat a mai nőknél, vagy kölcsönkéri ezt az elenyésző összeget az anyukájától.

Éreztem, hogy ezt az embert nem leszek képes kidobni, hisz nem válogat az eszközökben. – Felhívom az anyámat, hogy megkonzultáljam az ügyet vele – kerestem kibúvót és abban reménykedtem, hogy a mama meg fog erősíteni elhatározásomban. Sajnos anyám azt a következtetést vonta le az ügynök győzködéséből, hogy tényleg korrekt üzletet akar kötni velem, és felajánlotta, hogy megkölcsonzi az előleget. – Csak tudnám, hogy mi hasznát fogom venni ennek a bonyolult szerkezetnek? – próbáltam a mamát jobb belátásra bírni. – Nem tudod, fiam mire lesz ez még jó neked holnap vagy holnapután! – felelte. Erre a kivédhetetlen kettős nyomásra kapituláltam. Ekkor még nem gondoltam arra, hogy nem fog elférni a multifunkciós ágy a galériámon. Anyám megnyugtató: a Margit néninél sok hely van a számára, és mire Ő eltávozik nyugodtabb vidékekre, lehet, hogy neked is nagyobb lakásod lesz.

Bevezető gondolatok az új, sikerközpontú irodalomtanítás elméleti megalapozásához

Az új, modern korkövetelményeknek megfelelő, sikerközpontú irodalomtanítás előtt nagy feladatok állnak. Legalapvetőbb kihívás a tankönyvek teljes átdolgozása. Bár e sorok írójának véleménye szerint célszerűbb lenne ezt a tantárgyat megszüntetni, s helyette Dale Carnegie sikerkurzusát bevezetni az alaptantervbe, de a hagyományos felfogás képviselőinek ellenállása miatt egyelőre erre még nem érett meg az idő. Így a gyakorlati szempontok érvényesítésére kell törekednünk. Cél tudatos, versenyképes és az életben minden körülmények között sikeres állampolgárok kinevelése a célkitűzésünk. Ennek érdekében be kell mutatnunk, milyen veszélyes a lúzer magatartás. Fel kell hívni a figyelmet arra, hogy az olyan hisztérikus személyiségeknek, mint Antigoné, aki vásárra viszi a bőrét, nincs feltétlenül igaza. Kreon egy racionálisan és pragmatikusan gondolkodó politikus, és meg kell értetni, hogy életszerű érvei értékesebbek egy temetési hercehurcánál.

A diákok visszajelzéseit is be kell építenünk terveinkbe. Egy mai fiatal nem tarthat példaképnek egy olyan embert, mint József Attila, aki okatlan indulatból otthagya az egyetemet. Nyelvtudása ellenére sohasem törekedett arra, hogy megtartsa a munkahelyét. Mások nőit zaklatta és zavargó politikai mozgalmakban vett részt. Deviáns magatartásával kivívta a társadalom rosszsallását. Néhány olyan észrevétel is felmerült, miszerint ő megtestesíti a tökéletes lúzert. A tanulók egy része ugyancsak kétségbe vonta olyan alkotók tantervi dominanciáját, akiket alkoholizmusuk, kábítószerfogyasztásuk, vagy elfogadhatatlan szexuális viselkedésük miatt jogos kritika érhet. Ehelyett érdemesebb beszélni azokról a művészekről, akiknek hírneve Amerikáig is eljutott, mint például Molnár Ferenc.

Át kell értékelní bizonyos szűzséket, hogy a jövő nemzedékeknek előremutató instrukciókkal tudjunk szolgálni. Fel kell hívunk a figyelmet arra, hogy Odüsszeusz utolsó utazása a dantei Pokolban inkább az öregkori szenilitás jelének tekinthető, mintsem az emberi tudásvágy megnyilvánulásának. A Rómeó és Júlia-sztoriban a Capulet család szempontjait is figyelembe kell venni, érthető, hogy lányukat nem akarják egy deviáns társaság tagjához adni. Candide és Pangloss vitájában sem feltétlenül a naív fiatalnak van igaza. Nem zúgolódní kell a sors ellen, hanem lehetőség szerint változtatni rajta, és mindenkor örülní annak, ami megadatott. Kritikával kell illetni Dosztojevszkijt is, aki regényeiben nevelés mő-

don túlzásba viszi az elmekórtani esetek szerepeltetését. Nem szükséges, hogy a fiatalok túl korán megismerjék a patológiás jelenségeket, hacsak nem kifejezetten ilyen pályára készülnek.

Át kell értelmezni Tolsztoj, az idealista gróf műveit, ki kell emelni, hogy a Háború és békében a hadtörténeti leírások a legfontosabbak. Tolsztoj más műveit is revízió alá kell venni, hisz maga sem gondolhatta komolyan, hogy vissza lehet térni a paraszti közösséghez. A negatív élet-szemléletet propagáló írókkal, költőkkel kapcsolatban, – mint például Vajda János, Tóth Árpád, Juhász Gyula – rá kell mutatni, mennyire élehetetlenek voltak, ebből ered önsajnálatus és állandó panaszkodásuk. Olyan írókra kell irányítani a figyelmet, akik gyakorlati tanácsokat tudnak adni az életvezetésben. Mint például Umberto Eco, aki megtanítja a szakdolgozatírás korrekt szabályait. Ide sorolható még Dan Brown, aki remekül tudja összegyúrni a misztikumot a krimi elemeivel, vagy Vámos Miklós, aki nagyszerű tóksókat vezetett.

Néhány példa a korszerű, sikerközpontú irodalomtanítás illusztrálására

I. számú példa

Shakespeare Hamlet című tragédiájának korszerű értelmezése

Mindenekelőtt arra kell felhívni a tanulók figyelmét, hogy a műben történelmi pontatlanságok találhatók, így történelmi forrásként való használatra alkalmatlan. Hamlet magatartásának indokait egyértelművé kell tennünk. El kell oszlatni azt a romantikus felfogást, hogy a főhős egy meg nem értett zseni. A dán királyfi nagyon is hétköznapi ember, az átlagnál sérülékenyebb lelkiállással. Patológikus vonásaira is gyanakodhatunk, például abban az esetben, amikor bizonyos éjszakai jelenségek kórosan beindítják a fantáziáját. Semmiféle bizonyíték nincs arra, hogy valóban apja szelleme jelent meg neki. Az is lehet, hogy a képzelete játszott vele, vagy valamilyen szer hatására hallucinált.

Ha alaposan belegondolunk, Hamletnek nem sok oka lehetett panaszra. A trón várományosaként egyaránt igényt tarthatott egy szép lány szerelmére és egy gazdaságilag fejlett országra. Még egyetemi oktatást is biztosítottak számára, ami a korban szokatlan volt. Elpazarolta lehetőségeit, mert nem tudta legyőzni beteges Oidipusz-komplexusát, képtelen volt elfogadni, hogy megözevgyült édesanyja egy kis boldogságra vágyik,

inkább hamisan vádaskodott vele szemben mindig nagylelkű bátyja ellen. Sőt még ennél is többre vetemedett, egy derék, dolgos hivatalnokot meggyilkolt, ahelyett, hogy kötelességtudatát honorálta volna. Nyilván kisebbségi érzése ragadtatta erre a gaztetre, hiszen tisztában volt azzal, ő nem képes olyan kitarító munkavégzésre, mint áldozata.

Talán még ennél is gátlástalanabban viselkedett Ophéliával, aki maradéktalanul elfogadta őt. A lánnyal szembeni hisztérikus viselkedése férfihoz méltatlan. Éretlen személyiségéről tanúskodik hamis kiválasztottság-tudata. A történelem számtalan bizonyítékot szolgáltatott arra, hogy az ilyen figurák zavarkeltő, robbanékony magatartásukkal rengeteg bajt okoznak a társadalom békés többségének.

Súlyos depresszióra utal Hamlet állandóan tépelődő lelkialkata. A halálról szóló ismétlődő töprengéseivel destruktív érzéseket kelt az ifjúságban. Semmiképp sem állíthatjuk őt pozitív alakként a fiatalság elé, inkább azt kell megértetnünk, hogy Shakespeare személyében egy korabeli lúzert kívánt bemutatni. Talán valamelyik sikertelen színésztársáról mintázta. A szatírának szánt alkotáson, és a fura főhősön a közönség valószínűleg jókat derült, de az is elképzelhető, hogy százalmas vergődésével a nézőket arra ösztönözte, a cselekvő magatartás hiányának milyen veszélyei lehetnek.

Hamlet végül utolsó szavaival önmagát leplezi le. Elárulja, hogy képtelen szembenézni azokkal a rettenetes bűntényekkel, amiket elkövetett. („A többi néma csend.”)

II. számú példa

Az ember tragédiájának korszerű értelmezése

A szerző címadásánál rögtön felvetődik egy komoly probléma. Tiszteletben kell tartanunk a klasszikus szerző szándékát, de szerintünk jobban illett volna a műre „A vesztes tragédiája” elnevezés. Senki sem hiheti, hogy mert a címszereplő szerencsétlen flótás, ezért minden ember az. Rá kell mutatnunk, hogy a cím félrevezető, pesszimista gondolatra ragadtathatja a tanulókat.

Milyen is ez az antihős? A kezdeteknél a tilalom ellenére szakít a Tudás fájáról. Éva biztatására teszi ezt, mivel képtelen megmutatni, ki a férfi a háznál. Az igazi férfinak biztonságot kell teremtenie, irányt kell mutatnia a nőknek. Fáraóként egy csinos rabszolgalány teljesen leveszi a lábáról. Miltiádészként nem igazodik ki a politika játékszabályaiban, ez okozza vesztét. A római színben annyira elővigyázatlan, hogy pestisjárvány ide-

jén meglátogat egy örömtanyát. A bizánci jelenetben kísérletet sem tesz arra, hogy egy idegen kultúra törvényszerűségeit megértse. A prágai udvarban mutatkozik meg igazi valójában. Felesége megcsalja és nevet-ségessé teszi. Csillagászati tudománya semmit sem ér, horoszkópokat készít az akkori gazdagok szórakoztatására. Ezután borzasztó zagyva álmot lát: a francia forradalomban természetesen a vesztes szerepe jut neki. Nagyképűen kinyilatkoztat, ám ő is a guillotín alá kerül. Londonban válik világossá, mennyire nem érti a versenyen alapuló kapitalizmus törvényeit. Irigykedik a sikeres emberekre, mivel nincs benne elég vállalkozó szellem és kockázatvállalási hajlam. (Talán még angolul sem tud...) A falanszterben tűnik ki tökéletes alkalmatlansága a modern életre. Azokkal a deviáns alakokkal ért egyet, akik fantaszta gondolkodásmódjuk miatt a legnyomorúságosabb helyzetbe jutnak. S ha mindez nem volna elég, az eszkimó jelenetből kiderül, hogy egy primitív természeti ember is jobban megállja a helyét a világ megváltozott körülményei közt, mint ő. Az eszkimó legalább képes a túlélésért küzdeni, ellentétben élhetetlen főhősünkkel.

Összefoglalóan megállapíthatjuk hát, Madách a tévútra vitt, ábrándozó, különutas vagy különködő vesztesek elrettentő példáit gyűjtötte egybe, hogy tanulsággul szolgáljanak az erőteljesebb és életképesebb utóknak.

Egy Vénusz-papnő szenvedései négy tételben

Ó, hogy elfáradtam az élet folytonos vesződségeiben, a mindennapi csip-csupságokban! Nem is csoda, hisz félelmeberként vagyok kénytelen létezni ebben a kegyetlen világban. Mióta Zeusz kettéválasztotta az embereket női és férfi részre, mi nők, szerencsétlenül bolyongunk a világban férfi felünket keresve. Én már öt éve keresem kétségbeesetten a másik feletem. Keresem azt, akivel tökéletesen kiegészítjük egymást, az igazit, akiből csak egy van, akivel egymásnak vagyunk teremtve! De jaj, sehol sem találok a férfiak közt olyan finom lelket, mint amilyen én vagyok. Akármerre nézek, vagy munkába temetkező és unalmas, vagy harsány és sört vedelő hímneműeket látok szerteszt. Talán igaza lehet egyik szinglikönyvemnek, amelyik sommásan így beszél a férfiakról: „Amelyik nem alkoholista, az munkaalkoholista...” Nincs bennük erő, sem fantázia, illetve amelyikben erő van, abban fantázia nincs, akinek pedig van fantáziája, az olyan gyenge, mint a devizahitelben úszó kisvállalkozó.

24

Bezzeg másképp éreztem magam Párizsban, a szerelem fővárosában! Ahogy a Latin negyedben bolyongtam, megszólított egy Férfi. Épp egy

sarkon álltam, bizonytalankodva, mikor széles mosollyal felém közeledett. Hullámos hajával szelíden játszott a szél. „Chersez, chersez...” – dadogtam. Mit keres? – kérdezte. – A charmjának a titkát keresi? – mondta szemembe nézve. Csak ezt a két szót mondta és továbbment, de ez a két szó is olyan csodálatos volt és annyira jólesett nőiségemnek. A magyar férfiak miért nem tudnak így bókolni?

*

Ma reggel azzal az elhatározással ébredtem fel, hogy a Sorsnak egy jelet kell küldenie felém. Soha ilyen tisztán nem éreztem még, hogy karmikus energiák áramlanak a számítógépemből. Odaléptem hát és az apróhirdetéseket kezdtem böngészni egy közösségi oldalon. És akkor megláttam őt! Arcképes hirdetés volt, egy megbízható külsejű, idősebb úriember tanítványokat keresett francia magánóráira. És igen, abban a percben tudtam, hogy ő az! Rajongok a francia kultúráért. Ez már önmagában is jel, hogy teljesen egymáshoz simuló lelkek vagyunk. Tökéletesítem a tudásomat és közben megszerzem magamnak Guillaume-ot – magamban így neveztem választottamat. Nemhiába várokoztam annyit, íme, most előttem állt egy nemes vonású, európai kitekintésű, charmos és ellenállhatatlan Férfi, akinek én leszek majd a legféltettebb gyémántja.

Még aznap találkoztunk. A fényképhez képest ugyan kissé ráncosabb, gyűröttebb volt, és az is kiderült, hogy húsz évvel idősebb nálam, de mindez nem zavart. Majd mellettem teljesen megújul az én drága, sokat szenvedett Guillaume-om. Oly fontos nekem, hogy határozott arcélű és érett ember, nem olyan kölyökképzű Di Caprió, aki a Titanicon is a tengerbe veszett lúzerek közé tartozott. Ahogy elbeszélgettünk, érzem, hogy szívcsakránk egymásra hangolódott. Ó, milyen boldog vagyok ma!

*

Sajnos, kiderült, hogy Guillaume-nak egyelőre csak titkos ékszer lehetek, ugyanis huszonöt éve nő. Persze számomra nem is kérdés, hogy korosodó feleségét és két kamasz gyereket el fogja hagyni értem, de oly türelmetlenül várom a pillanatot! Egyik óránk után szerelmem a maga tartózkodó modorában célzást tett arra, hogy szeretne engem testi valómban is megismerni. Egy hét múlva megismételte ajánlatát, most már kevésbé elegáns formában. Ez zavarba hozott. Legutoljára a filozófiát tanító egyetemi docenssel feküdtem le. Öt évig rendszeresen jártam randikra, de csak nagyritkán találtam méltónak arra valakit, hogy egy második esélyt is adjak. Nem szeretnék ezekről beszélni, hisz nőtársaim

tisztában vannak azzal, mire gondolok. Ha nincs az a szikra, ami kipattan köztünk, nem érdemes vesztegetni a drága időmet. Engem azonnal le kell hengerelni. Persze vannak kizáró okok. Ha túl sokat beszél, vagy túl keveset, ha túl nagyvilági, vagy túl unalmas, ha nem beszél egyetlen nyugati nyelvet sem, ha értéktelen a diplomája vagy ha sört rendel az étteremben, rögtön elbukott. Igaz, Guillaume is gyakran fogyaszt alkoholt, de az egészen más, ő mindig rövidet iszik, főleg whiskyt, ami mégiscsak úriembereknek való ital.

*

Nem is tudom, miként írjam le zaklatott lelkem hullámzásait. Ma döntésre került sor Guillaume és köztem. Tragédia történt és én könnyek közt írom ezeket a sorokat. Az óra folyt tovább a szokott medrében, mikor egyszercsak választottam a szoknyám alá nyúlt. Való igaz, a nyári időre való tekintettel kissé rövidebb szoknyát vettem fel a kelleténél, de megbíztam tanítóm önuralmában és úriemberségében. Elhajtottam kezét, de ezzel nem érte be. Hamarosan lefejtette vállamról mélyen dekoltált blúzomat, majd ajkát mellemhez nyomta és csókolni kezdte. Én tiltakoztam ellene, de hiába. Megmagyarázhatatlan módon előntötte a vad, állati indulat és úgy viselkedett, mint egy megszállott. Egyszerűen nem ismertem rá. Néhány percig így vívtuk küzdelmünket, de balszerencsénk volt, mert a piacról hazaérkező felesége felfigyelt a zajra. Benyitott a szobába, és látva a pikáns jelenetet, rárontott férjére. Káposztafejeket rejtő súlyos cekkerét könnyű buzogányként forgatva szorgosan ütötte hitvese fejét. Az maga elé tartotta védekezőn kezeit, de még így is megsemmisítő csapásokat kapott. Miután végzett vele, felém fordult, kirántotta a széket alólam, én a puhábbik felemre huppantam és a zöldséges szatyor tartalmát a fejemre ürítette. Minősíthetetlen szavak kíséretében kiharancsolt a házból és megfenyegetett, hogy be ne tegyem a lábam többé hozzájuk, különben közelebbről megismerem sodrófakézelési tudományát.

*

Ó, Zeusz, miért csináltál ilyen nagy marhaságot velünk, emberekkel, hogy kettéválasztottál minket női és férfi részre! Lásd, én most el vagyok tiltva férfirészemtől! Én, Vénusz hiteles papnője, aki elveszítettem az egyetlen, az igazit, felülbírálom törvényedet! Azért sem vonulok kolostorba! Ősszel egy évig Franciaországban fogok dolgozni, hátha ott is van egy másik felem...

Életem legboldogabb napjai

Péntek esténként Líviával a Gyöngyvirágba szoktunk lejárni. Aznap elhozta magával barátját, Bécit is. Ittunk néhány sört, és láttuk, hogy az egyik csocsóasztal felszabadult. Lívia rögtön lecsapott rá. Mondtam: Állj meg, a csocsóhoz négyen kellenek! Valójában ekkor már rég kiszemeltem a presszóban valakit, akít nem csupán játékpártnerként képzeltem el magamnak. Sötétbőrű, fekete hajú, világító szemű srác volt. A piától felbátorodva odaléptem hozzá. – Szia. Niki vagyok. Nem akarsz beszállni a játékba egy parti erejéig? – szólítottam meg.

„Jó. Nem bánom. Van még egy fél óram” – felelte.

A csocsózás közben kiderült, hogy Rolandnak nevezik. A kedvenc férfinévem. Ami azt illeti, elég béna voltam a játékban. Sajnos nagyon hamar észre vette és finoman megszólt érte: „Úgy látom az autóvezetés és a csocsózás nem a szőke nők terepe.” Ezt hallva egy kicsit elkeseredtem, el kezdtem félni, hogy nem csíp engem. De mikor később leültünk az egyik asztalhoz, a combomra tette kezét és megjegyezte: Jó virgácsaid vannak.

Aznap éjszaka az ágyában kötöttem ki. Igazi férfi volt, mindenben rá hagyatkozhattam, ő vezetett. A szexben is.

Két hét múlva már sülve-főve együtt voltunk. Úgy láttam, hogy Lívia és Béci kissé idegesítik. Ő nem szeretett beszélni, Líviáék pedig mindenáron beszéltetni akarták. Barátnőm nagyon firtatta, hogy mivel foglalkozik, pedig ezt még nekem sem árulta el. „Mondjuk úgy, hogy kihasználom az emberek lúzerségét.” – jelentette ki és ezzel lezárta a témát. Mikor kettesben maradtunk, nagyon komolyan összeráncolta a homlokát: „A Lívia egy kibírhatatlan liba” – vetette oda.

A nemtetszés kölcsönösnek bizonyult. „Amilyen gyorsan tudsz szakíts vele, amíg még nem késő – pattogott a telefonba Lívia – nem veszed észre, hogy mennyire megaláz téged társaságban? Flegmán, modortalantul beszél veled, és soha sem enged előre. Ha vidám vagy, rögtön el akarja rontani a kedvedet, és egyetlen mondatodat se hagyja végig mondani, hanem sértőn letorkol. Esküszöm, Albert, az a bolond mikrobiológus is elfogadhatóbb volt nála.”

Sírva levágtam a kagylót, és soha többé nem találkoztam Líviával.

Inkább egy sokkal kedvesebb barátnőmet hívtam el ezentúl, ha szórakozni mentünk, Kingát. Egyvalami azért zavart ő benne is. Minél többet tartózkodott kedvesem társaságában annál rövidebb szoknyákat, feszebb farmereket, egyre kivágottabb pólókat vett fel. De nem nyugta-

lankodtam, mert gondoltam, hogy Rolandot ezekkel az ócska kis trükkökkel nem lehet levenni a lábáról. A kis bestia mégis elérte, amit akart. Egyszer meglepít akartam szerezni szerelmemnek, és hivatlanul betoppantam lakásába. Hát mit látok, ez a kurva magából kivetkőzve szexel Rolanggal. Rádásul a pasim embertelenül legorombított, hogy akkor jöjjetek, ha hív engem. A Kingában ezek után se volt annyi szégyen, hogy ne járjon abba a diszkóba, ahol a szombat éjszakát szoktuk tölteni. Szerencséje, hogy a Roland nem engedte, hogy megtépjem, kioktatva, hogy ez az ő ügye.

Abban az időszakban a fűm többnyire nagyon gondterhelt volt. Hízelegtem is neki sokat, mint egy kiscica, hogy kiszedjem belőle, hogy mi nyomasztja. Egy ideig morcosan eltaszított magától, aztán egy alkalommal kinyögte: "Zür van. Tartozom az Igornak. Egyébként, ha szeretsz, megtehetnél egy szívességet. Ma este eljön az a gazember. Jó lenne, ha nem utasítanád el."

„De én csak veled tudok úgy együtt lenni” – nyafogtam.

„Felejsd is el. Csak honnan a fenéből fogom most azt a pénzt összeszedni?” – morogta és szóltanul a fal felé fordult.

„Nézd, ha ennyire fontos, megpróbálom.” – mondtam.

„Igazán megtennéd?” – nézett rám égő szemével és bizalmasan megpaskolta a fenekemet.

Hát nem csak az Igorral kellett lefeküdnöm, hanem az összes részeg haverjával is.

„Az első feladatot jól teljesítetted – fogadott legközelebb barátom. – Igor elégedett volt veled. Most egy sokkal felelősségteljesebb ügyet bízni rád. Egy kis reklámot kellene csinálni ennek a fehér pornak a főiskolán. Csak arra vigyázz, hogy soha ne add áron alul, és nekem pontosan elszámolj. Nem is tudod, hogy ez milyen tuti üzlet, milyen királyul fogunk mi ketten belőle élni.”

Nagyon megörültem, hogy ilyen szokatlanul bőbeszédű, sőt annyira kedves volt, hogy megkínált a fehér porból. Mit mondjak még az orgazmus sem közelíti meg azt az érzést, amit átéltem.

A következő hetekben lebegtem vagy dolgoztam a lebegésért. Nem is értettem, hogy hogyan kerültem az őrszobára? Egy durva zsarú öt év börtönnel fenyegetett, és vallatott, hogy ki a megbízóm. Természetesen Roland nevét ki sem ejtettem. Végül feltételesen kiengedtek a vizsgálati fogságból.

Kedvesem csóválta a fejét: „Úgy tűnik, nem csak az autóvezetés és a csocsózás, hanem az üzlet sem a szőke nők terepe.”

Ez az év volt életem legszebb időszaka. Azóta férjhez mentem egy unalmas tanáremberhez. Lesi minden kívánságomat, de nem igazi férfi. Nem hagyatkozhatom rá, nem vezet. A szexben sem.

Jelige: apukát keresek hároméves kisfiamnak

Őszintén bevallhatom, hogy három éve szinte szünetel a szerelmi életem. Soha nem volt szerencsém a gyengébbik nemnél, bár rövid ideig házasságban is éltem bátyám egyik munkatársnőjével, akit ő szolid teremtésként jellemezett. Mit mondjak ebben a kapcsolatban kivételszámba mentek az összeborulások két zajos veszekedés között. Alig maradt valamim, amikor elváltunk. Érdekes, hogy nem vagyok képes kifogni egy kedves, megértő nőt, pedig a suliban, ahol gondnok vagyok a tanárok és a gyerekek is nagyon szeretnek. Müller tanárnő segíteni akart rajtam, mondta: Jakab maga annyira derék ember, meg kell hogy találja a magához való, nem próbálkozott még azzal, hogy válaszoljon valakinek a hirdetésére a Nők Lapjában? Alaposan elültette a bolhát a fülemben, és izgatottan lapozgatva az újságot valóban figyelmes lettem egy apróhirdetésre. „Hároméves Árpikámnak gondos apukát keresek” – írta egy harmincöt éves filigrán adminisztrátornő. Ez a szöveg komoly reményeket ébresztett bennem. Úgy gondoltam, hogy egy magányos anyuka, aki egyedül neveli a gyereket, nem támaszt a férfiakkal szemben teljesíthetetlen követeléseket. A nők többsége ugyanis Schobert Norbi és Vágó István keverékét is kevésnek tartja magához. Levelet írtam neki, terjedelmesen kifejtettem életfelfogásomat: szeretem a természetet, meleg otthonra vágyom, és eddig is nagyon fájlaltam, hogy nincs az életemben egy kisrác, aki beragyogja mindennapjaimat.

Egy cukrászdába invitált meg, hogy jobban megismerjük egymást. Teljesen elfogadható volt számomra, nem nevezhetem mutatósnak, de csúnyának sem. Bemutatkoztunk, és a második mondatában már Árpikáról beszélt. Szegény kis árvaként jellemezte, aki csak másfél évig élvezhette apja társaságát. A Mefi nagy széltoló volt, csupán hébe-hóba, akkor is részegen látogatta őket, sokszor a konyhapénzt is elvitte. Ajándékot soha nem hozott a gyerekeknek. – Milyen név ez a Mefi? – érdeklődtem. „Minden barátja így ismerte, a Mefisztó rövidítése. Igazság szerint ráillett ez a név, kezdetben tetszett a csibésztsége, de azért azt nem gondoltam volna, hogy nem fog törődni a gyerekével. Azt sem tudom, hol van most, a gámhatóság sem érte utol.” Nagyon megsajnáltam Klárát

és elmondtam, hogy én is ilyen szerencsétlen vagyok, minden nő csak kihasználta.

Két hét múlva összeköltöztünk. Rögtön tapasztaltam, hogy fáradtságos munka lesz belopni magamat Árpika szívébe. Ahogy meglátott, elkezdett toporzékolni és bögni, Klára odaszaladt hozzá, ölelte és csitította, azzal nyugtatgatta: „Nem kell félni a csúnya bácsitól. Lehet, hogy nagyon szőrös, de jámbor ember.” Talán nem szabadott volna ilyen hamar rátörni az ajtót Árpikára. De rögtön eszembe jutott, milyen módon engesztelhetem meg. Másnap a legdrágább lego-készletet vettem meg a kisfiúnak. Amikor átadtam kedélyes szavak kíséretében, a dobozt a földhöz vágta, és sírni kezdett. Klára szemében először láttam a düh jeleit. Valósággal rám rivallt: „Hogy gondolod te, hogy a gyereket le lehet kenyerezni? Mi nagyon szerény játékokat játszunk itthon, melyekhez persze több türelem kell. Nagyon szereti például a Gazdálkodj okosan-t, ebből is látszik, hogy milyen eszes kis srác.” Egy időre magamba roskadtam, de szerencsére újabb ötlet jutott eszembe, azt javasoltam, menjünk el vasárnap délelőtt az állatkertbe. Sajnos megint egy nem várt tragédia történt. Amikor a láma ketrecéhez értünk, az állat egy hatalmasat köpött felénk. Ugyan engem talált telibe, Klára mégis haragosan korholni kezdett. „Nem ismered ennek a lénynek a szokásait, ezzel az erővel az Árpikát is leköphette volna. Máskor ne vigyél olyan helyekre minket, ahol nincs a gyerek biztonságban!”

Fél évig tartott, hogy a gyerek elfogadjon. Ekkor már nyakamat átfogva bármikor ölembe ült. Egyvalami azonban hiányzott ebből a félévből, az intim együttlét Klárával. Kettesben szinte soha nem voltunk egymással, ha nagy nehezen sikerült Árpikát lefektetnünk, anyukája is mély álomba ájult.

Néha megpróbálkoztam azzal, hogy Klárának szegezzem a kérdést: rendben van, nagyon aranyos a kisfiad, de már embertelenül kívánlak. Nem lehetne néha Juditnak leadni Árpikát, van két kedves kislánya, jól eljátszanának. Barátnőmnnek villámlott a szeme, amikor ezt hallotta. – Máris le akarod rázni az én kicsikémet? A Mefi is így kezdte. Arra nem gondolsz, hogy felébred éjszaka, és nincs mellette az anyukája? Én egy egészséges lelkivilágú embert akarok faragni a fiamból. – De hát nagyon nehéz szex nélkül – nyögtem. – Azt ki kell érdemelned – zárta le a témát

– Majd ha azt fogom érezni, hogy eljött az ideje, jelzem neked.

Mindenesetre ez az alkalom egyre húzódtott-halasztódott. Lassan konfliktusossá vált a viszonyunk. Egyre gyakrabban tettem szóvá, hogy egy férfi-nő kapcsolat nem csak közös gyerekevelésből áll, ő egyre durcá-

sabban árasztott el szemrehányásaival. Szerinte nem tudom átérezni egy anya aggodalmait, és csak a saját kis önző céljaimra koncentrálok.

Nem vagyok különösen nagy véleményrel a pszichológusokról, de mégis azt tanácsoltam, el kellene mennünk egy rendelésre. Klára nagyon megsértődött: Nem egy gyerekéért élő-haló anyát szoktak dilidokihoz vinni, hanem egy olyan szexőrültet, mint te vagy! – duzzogott.

Egyik nap szólt a tévé és véletlenül felfigyeltem egy hirdetésre: Problémái vannak a társával? Bianca megoldja. Hívjon minket! Bianca-show. Egy merész ötlettel feltárcsáztam a megadott számot. Úgy gondoltam, hogy rajtam csak ez az ismert televíziós személyiség segíthet.

Az adásban annak ellenére, hogy csupa ismeretlen ült a nézőtéren kertelés nélkül feltártam emésztő gondomat. Rögtön ezután elhúzták a spanyolfalat. Nem kívánom senkinek azt a tekintetet, ahogy a mögüle előtűnő Klára rám nézett. Igazságtalanul vádaskodni kezdett ellenem, hogy elhanyagolom a gyereket, és mindig csak egyetlen dolgon jár az eszem. Mikor kiderült, hogy teljes cölibátusban kell élnem, még az általában a nők pártján álló műsorvezetőnő is mellém állt. Hazafelé az autóban Klára egy szót sem szólt hozzám. Miután lefektettem a gyereket, tudtam az első mondatot kicsalni belőle. „Te aztán jól lejárattál engem, addig nyafogtál, hogy a sok félrevezetett ember megszánt téged. Pedig egyértelműen közölték a hirdetésben, hogy mire várok. A gyerek nem tudott igazából megbarátkozni veled. A játszótéren a Bencét sokkal inkább elfogadta az apukájának, ő egyedül neveli a kislányát, nem egy hozzád hasonló önző agglegény. Legbenső érzésem is azt súgja nekem, ő tudja, mi kell egy nőnek. Nem hiszem, hogy össze tudtam volna hangolódni veled az ágyban.”

Párhuzamos lélekrajzok

Szeretnék megszabadulni attól a gondolattól, hogy nekem nem lehet szerencsém a nőkkel. Sajnos az utóbbi idők tapasztalatai ezt igazolták. Legutóbbi szerelmem, Erika is egy rövid sms-ben szakított velem, pedig még el se jutottunk az ágyig. Egy barátom, Laci múltkor említette, ismer egy olyan nőt, aki pont az én típusom, csak van egy kis gond, hogy férjezett. Ám úgy látja, kilépne a kapcsolatából, ha lenne erre megfelelő alany. Legközelebbi alkalommal barátom biztató hírrel érkezett: beszélt rólam Noéminek, aki felvillanyozódott, és minél előbb szeretne találkozni velem. Kicsit leveleztünk a neten, majd a Hársfában randevúztunk.

Álmomban sem gondoltam volna, hogy egy ilyen szenvedélyes nővel fogok megismerkedni. Nem telt bele egy negyed óra, és már csókolódtunk. Sőt, fel is jött hozzám, és hát, nagyon régen éltem át ilyen tüzes éjszakát. Néhány szót ejtett a férjéről is, aki durván bánik vele és rendszeresen megalázza női mivoltában. Hogy lehet, hogy egy ilyen nagyszerű asszonyt valaki nem becsül meg?

*

Lacika végre talált nekem egy pasit. Az interneten megnyerő volt az önjellemzése, és a képe is egy intelligens, megértő ember benyomását keltette. Nem sokat teketóriáztam, elegendem van belőle, hogy a férjem két éve rám se néz. Találkoztam vele egy Hársfa nevű kiskocsmában. Egyből rávettem magamat. Azon az éjszakán rögtön megtörtént minden. Boldog vagyok, hogy végre van egy pasim.

*

Két hete naponta találkozom Noémivel. Elhalmoz a gyöngédségével és a szerelmével. Már második éjszakánk után azt mondta, el tudná képzelni az életét mellettem. Akkor hagyja ott a férjét értem, amikor én akarom. Egyébként már szinte mindent tudok fogvatartójáról. Noémi őszintén feltárta nekem, hogy szánalomból ment hozzá ehhez a magánakvaló alakhoz, aki mikor már biztonságban érezte magát, zsarnokoskodni kezdett. A gyerekekkel nem törődött, legfeljebb néha durva akciófilmeket nézetett vele. Otthon semmit sem segített a házimunkában, egymás után védte a söröket, amelyek persze megették az agyát. Ittas állapotban kiabál és verekedik, és férji kötelességeit a legritkábban teljesíti. Teljesen átéreztem Noémi tragédiáját, hajlandó lennék ököltre is menni ezzel a vadállattal.

*

Imádom ezt a Csabát. Sokkal jobb szerető, mint a férjem. Figyelmes, udvarias, mellette igazi nőnek érzem magam. Bemutatott a barátainak is. Fantasztikus arcok, rögtön befogadtak engem. Jazz-zenészek, festők, amatőrfilmesek és költők. Olyan, mintha újjászülettem volna. Szinte kivirultam, most döbbsentem rá, a Pista nem törődik velem. A kollégák is észrevették rajtam a változást. Ida megkérdezte, csak nem? Azt vála-

szoltam, végre igen. Az osztályvezetőm is felfigyelt arra, milyen csinos vagyok. Csaba javaslatára elkezdtem szoláriumba járni, és megcsináltattam a hajamat Judittal. Vele minden olyan természetes és rendezett. Ilyen pasit szerettem volna magamnak már régóta.

*

Nagy elhatározásra jutottam. Noémi annyit panaszkodott arra az állatra és annyira nagy az összhang közöttünk, hogy meghoztam életem egyik legfontosabb döntését. Döntöttem, a gyerekével együtt is vállalom. Megvalóltam neki, amit ő kitörő lelkesedéssel fogadott, sírva borult a karjaimba, hogy milyen jó ember vagyok, vele még senki sem bánt így. Ez a legkevesebb, mondtam. Elkezdtünk tervezgetni, s hogy bebizonyítsam, mennyire komolyan veszem, felhívtam az ügyvédemet. Ő az életem asszonya. Szellemi tekintetben és testi egymásra találásban is. Ő egy álomszerető.

*

Csaba nagy meglepetéssel fogadott ma. Nem is mertem gondolni, hogy ilyen hamar elkötelezi magát mellettem. Mégis ott van az én aranyos Marcikám, akinek van egy apukája, akármilyen ember is. Hogy fogom az én kis életemnek ezt megmagyarázni? Tartja-e olyan fontosnak az anyukája boldogságát, hogy el tud szakadni a vér szerinti apjától? És biztos, hogy nagyon nehéz lesz Pistával is. Egy elanyátlonodott szerencsétlen, egy lehetetlen figura, lehet, hogy soha nem lesz nője énutánam. Roppant makacs, önfejű ember, nem fogja egykönnyen feladni a játszmát. De csakazértis elmegyek az ügyvédhez Csabával, végül is mindig azt mondják, egészer saját magadra is gondolj.

*

Szegény Noémi! Ez a barom alaposan megzsarolta. Miután bejelentette neki szerelmem, milyen jelentős lépésre készül, egész éjjel zokogott. Persze, amikor minden nap leitta magát, nem gondolt a családjára. Most el fogja őket veszíteni! Holnap elmegyünk az ügyvédemhez, és ott minden rendeződik. Egy év sem telik bele, és Molnárné Szabó Noémiként fog bemutatkozni a kedvesem!

*

Tegnap Csaba ügyvédjénél jártunk. Nagyon elszomorító tényeket közölt velünk. Hosszan ecsetelte, hogy egy válás végtelen hercehurca, és óriási anyagi terhekkel jár. Hogy fogja ezt kifizetni egy ilyen csóró filmkritikus, mint a Csaba? És mi lesz a kisfiam lelkivilágával? Nem győzzük majd pszichológushoz vinni, ami persze újabb költségeket jelent. A többi gyerek kinézi maga közül, mert nem tudjuk neki megvásárolni azokat a játékokat, amik az összes kis barátjának megvannak. Úgy lesz öltöztetve, mint egy lelencgyerek. Őszintén szólva nem lehet azt mondani a férjemről, hogy ne tudott volna anyagi jólétet biztosítani a gyerekeknek. Igaz, szegény Marci olyan dolgokat látott, amitől jobb lett volna megkímélni. De hátha lehet még beszélni a Pistával, most látom rajta, hogy megjijed egy kicsit és igyekszik rendesebben bánni velem.

*

Olyan különösen viselkedett Noémi, amikor kijöttünk az ügyvédtől. Mintha az a régi lelkesedés eltűnt volna belőle. Megköszönte nekem a szép élményeket, és arra biztatott, fogadjam el a valóságot, minden álom nem valósulhat meg. Azért mi még eltölthetünk egy-egy édes órát, de az embernek vannak kötelezettségei a gyermeke iránt. Nem értem őt, eddig annyira eltökélt volt, most mintha megingott volna. Talán az a faszkalap terrorizálja? Noémi azt írta nekem emailen, hogy a férje minden áron békülni szeretne. Lehet, hogy sikerrel járt?

*

Feláldoztam a szerelmemet a gyerekeimért. Csak hogy fogom ezt beadni Csabának? Valószínűleg hülyeséget csináltam, de mindent elmondtam Pistának. Jó cél érdekében tettem, gondoltam, tanul belőle. Egy kicsit törődik velem, a gyerekekkel, kevesebb sört iszik, és minden rendben lesz. Csabának pedig felajánlom, hogy szeretők maradhatunk, de semmi több.

*

Ezt igazán nem vártam volna Noémitől. Én a gyerekével együtt vállaltam volna, ő meg csak morzsákat akar szórni a lábam elé. Érthetetlen számomra, miért visszakozik a válástól, és még ködösebb, miért nem hajlandó világosan megindokolni a döntését. Megpróbáltam szembesíteni a szavaival, de váltig állította, ő nem hazudott nekem soha. Rettenetesen

feldühödtem, és otthagytam őt a presszóban. Úgy véltem, talán felébred a lelkiismerete. De úgy látszik, hamis illúziókba ringattam magam. Egy hét múlva, amikor véletlenül észrevettem őt a Fogarasi úti Tescóban a texasi láncfűrészkesztyűvel mellettem, egyből tudtam, hogy ez csak a Pista lehet. Egy élelmiszerekkel megrakott kocsit toltak. Ez a brutális arcú pszichopata bedobott egy Kinder-csokit a többi közé, nyilván a gyerekek számára, és Noémi ekkor egy pusztit nyomott a szájára. A bunkó arcán még ekkor sem tükröződött semmilyen érzélem. Mi köze lehet egy ilyen démonian szép nőnek ehhez az érzelmi nyomorékhoz? Elborult előttem a világ, és csak akkor tértem magamhoz, amikor a pénztárosnő rámordított.

*

Miért kell Csabának utánam járkálnia, amikor mi egy diszkrét kapcsolatban állapodtunk meg? Ha ezt fogja csinálni a jövőben, még abból se lesz semmi! Egyébként Pista mostanában egészen rendes velem, elhalmoz az ajándékaival, fétisharisnyát is vett nekem, és múlt éjjel már teljesíteni is tudott. Bécsi kirándulásunk során pedig újabb szexis cuccokat vásároltunk. Nagy szeretettel gondolok vissza Csabára, azért ő volt a nagy szerelem. Csakhogy élni is kell, nemcsak ábrándozni.

*

Hiába sms-ezem és emailezem szakadatlanul Noémival, csak nem tudom elérni, hogy újból feljöjjön hozzám. Amikor lopva találkozunk füstös kiskocsmák mélyén, szenvedélyesen csókolózik velem, de mindig viszszalép, ahányszor ajánlatot teszek neki. Egy ideig azzal hitegetett, hogy a férje úgyis sarkon fordul és elköltözik, de ez teljes képtelenség. Nem bírtam tovább a várakozást, és egyik nap bementem a munkahelyére. Mintha egy másik nő fogadott volna, nem nézett a szemembe, és idegesen fakadt ki: „Miért jöttél ide, Csaba, amikor te szúrtad el a kapcsolatunkat? Ne zaklass a munkahelyemen! Ha tahó módon viselkedsz, akkor még a szép emlékeim is szertefoszlanak. Félreértettél engem, én csak egy kis megértésre vágytam. Figyelj a jövőben arra, hogyan kell egy nőnek udvarolni. Úgy tapasztaltam, nem vagy tisztában azzal, melyiket mire kell használni. Engem mindenesetre nem tudtál megtartani. Sajnálom, nagyot csalódtam benned, nem vagy jó vadász.”

10 dolog, ami biztosan elriasztja választott kedvesünket

1. Ha egy héten belül nem fekszünk le, úgy érzem, nem érdemes tovább hajtanom.
2. Miről is beszéltél egy perce? Ja, a múltkor is elfelejtettem. Biztos nem lehet olyan fontos.
3. Nem szeretek sokat udvarolni. Szeretek gyorsan magam mellett tudni egy nőt. Megvan az angolna barlangja meg a mosógép, oszt' jó napot.
4. Ne haragudj, hogy ebbe a pimfli kis lebuja hoztalak, de a reprezentatív helyeket az elsőosztályú nőknek tartogatom.
5. Tudod, nagyon nehéz elfelejteni a Barbarát. Mindenben egymáshoz illettünk, egymás gondolatát is ismertük. Érzem, nem lesz még egyszer az életben ilyen szerelmem. De talán mi is ki tudunk jönni egymással.
6. Nem is meséltem, hogy van egy izgalmas hobbim. Egy kis állatkertet tartok otthon a legveszélyesebb állatokból. Van ott fekete özvegy, mérges varangy, krokodil, királykobra, de a kedvencem a foltos hiéna. Majd meglátod, milyen kedves jószág.
7. Be kell vallanom, nagyon lerongyolódtam. Próbáltam a közös életünkhöz pénzt szerezni. Korábban nagy sikereim voltak a játékautomatákkal. Hát most nem. Nem tudsz valami keveset fedezni az adósságaimból?
8. Az a köcsög főnököm fegyelmivel bocsájtott el, mert egy hosszú éjszaka után elaludtam az esztergapad mellett. Nem én tehetek róla, hogy levágta a Józsi ujját, ő legalább annyit ivott, mint én.
9. Ma úgy tűnik, nem a legjobb ötlet elmenni a Gourmand-ba. Hónap vége van. Talán a Betérőben jó vagyok két fröccsre.
10. Én egy testvéri közösség tagja vagyok. Szeretném, ha Te is megértenéd a mi közösségünk hitvallását, és lemondanál olyan hívságokról, mint a kávézás, a cigarettázás és a szemed kifestése. Viszont lesz 12 szép gyerekünk. Azok lesznek a te ékességeid.

10 dolog, ami biztosan elriasztja az általunk választott pasit

1. Nagyon nagy vidéki esküvőt szeretnék, és három gyönyörű gyermeket.
2. A szexuális együttléte csak a házasság után tudom elképzelni.
3. Ha megházasodunk, leszoktatlak arról a rossz szokásodról, hogy...
4. Majd én rászoktatlak, hogy a füstös presszók helyett hatalmas hegyi túrákat tegyünk. Figyeld meg, olyan jól fogsz sziklát mászni, mintha kőszáli kecskének születnél volna.
5. Ne félj, a rántott brokkoli vagy a rántott karfiol helyettesíti a legjobb pörköltet is.
6. Majd megismertetlek olyan barátokkal, akiknél nem csak az ivásról szól az egész.
7. Én nem tudom, te hogy vagy ezzel, de én a volt pasijaimmal soha nem találkozom.
8. Te nem leszel olyan, mint a barátnőm férje, aki ha beül a kocsiba, rögtön a legkeményebb heavy metal kazettákat nyomja be a magnóba.
9. Ugye leszel olyan drága, hogy leviszed a kutyát sétálni a Ligetbe? Ismersz engem, milyen nehezen tudok reggel felkelni. Ugye aranyos a Blöki?
10. Ugye te nem vagy olyan önző, hogy tíz perc alatt elintézed a szexet? Nekem volt egy olyan szerelmem, aki háromnegyed óráig bírta.

Alterna(t)ív szórakozás

Ma reggel végre fel mertem hívni Evelynt. Sőt meg is beszéltünk egy randevút. Én egy meghitt kiskocsmába szerettem volna elvinni, de ő váltig ragaszkodott egy szuperhelyhez: az Extra-kerthez. Némi bizalmatlansággal indultam el a Blahára, ahonnan elvezetett célállomásunkhoz. Útközben hatalmas lelkesedéssel dicsérte az Extra-kertet, amely már két hónapja a törzshelye.

„Ott mindig összeakadok a legjobb fejekkel: a filmesztétika tanárommal, aki a német posztmodern mozi nagy ismerője és vannak ott avantgárd arcok, például a Bükkfai Zsolt, aki mozgásművészettel és elektronikus szobrok létrehozásával foglalkozik.”

Miközben engem szóhoz sem engedve jutni imígy ecsetelte a kricsmi rendkívüli előnyeit, megérkeztünk egy hetedik kerületi romos bérházhoz. „Ez az a hely” – repesett az örömtől.

Amikor bementünk a belső udvarra, rémülten láttam, hogy a körfolyosók alá vannak ducolva. „Nem életveszélyes egy kicsit?” – motyogtam magam elé.

„Ez benne a jó!” – nevetett Evelyn.

Feszülő blúzára pillantva egyelőre elhessegettem aggályaimat. Leültünk az egyetlen szabad padra, amit valószínűleg egy tornateremből selejteztek ki.

„Ugye hozol nekem is valamit inni?” – nézett rám kacéran és biztatóan reménybeli barátnőm.

Felpattantam és határozott léptekkel a pult felé vettem az utam. Nem is gondoltam először, milyen nagy fába vágtam fejszémet. Illemtudóan beálltam a sorba, ami semmiképp nem akart elfogyni, mert mindig új és új emberekkel töltődött fel. Hamarosan tudatosult bennem, hogy a pincérő egy felettébb komoly fickóval tárgyal a gothic dark zene reprezentánsairól, mindkettlen nagy szakértelemmel emlegetnek számomra tökéletesen ismeretlen együttes-neveket. Háromnegyed óra telik így el, de az a különös, hogy vannak bennfentesek, akik egyből megkapják a sörüket. Egyesekről meg nem tudom, hogy egyáltalán italtra várnak-e, vagy csak a pultot szemelték ki merengésük színteréül. Csodák csodájára egyszer csak mégis szembekerülök a pincérnővel. De hirtelen egy szakállas, egzaltált alak félrelök: „Bocsi, öreg, csak egy sört akarok.” Nem vagyok képes szembeszállni vele, a lány őt is komótosan kiszolgálja.

Közben szemem Evelynt keresi és látom, hogy mellette egy idegen figura ül és hevesen gesztikulálva valamit magyaráz neki. Keze néha választottam csupasz tévére téved, ami ellen ő nem nagyon tiltakozik.

„Akar valamit? – üti meg fülemet hirtelen egy éles hang – Ne tartsa fel a többieket.”

„Igen, két sört szeretnék” – felelem és bátortalanul megkérdem az árát.

„Nem tudja, hogy egy ezresbe kerül?” – válaszol.

„Milyen márkájú a sör?” – tudakozódom.

„Hát Kőbányai” – rivall rám és elém vágja papírkorsóban a vizezett sárga színű lét.

Előkapom zsebemből kétezeremet és odanyújtom.

„Nem tudok visszaadni” – mered rám nagyon mérgesen.

Közben látom, hogy az Evelyn mellett ülő férfi keze veszélyesen feljebb csúszik szerelmem combján.

„Nem kérek vissza” – nyögöm szerencsétlenül és szinte rohanok, hogy megakadályozzam a rám leselkedő tragédiát.

„Milyen sokáig maradtál el – mondja Evelyn. – Nekem közben akadt egy hódoló. Közép-Európa legjobb gitárosa. Melyik fesztiválon is nyertél?” – pislant érdeklődéssel az idegenre.

„A ruzsomeroki progresszív rock tehetségkutató versenyen vittem el az első díjat” – szól hihetetlen magabiztossággal és rám ráncolja homlokát, mintha ezt nekem kötelességem lett volna tudni.

Dühösen lehúzom a kőbányait és közben azon tűnődöm, hány százalékban tartalmaz sört. Evelyn ezalatt rendíthetetlenül arról beszél, hogy ő is játszott hangszeren: gyermekkorában zongorázott. Az ital meglepően gyorsan megteszi hatását, alig tudom visszatartani vizezési ingeremet, mégis erőlködöm, mert a zenész pimaszul bizalmas Evelynnel. Szeretném másra terelni a szót, én is elkezdek a szakmámról beszélni, könyvtárosi élményeimről humorizálok. A gitáros megvetően hallgat, Evelyn nyugtalanul moccan. És ekkor jön be a krach: a WC-re menést nem tudom tovább halogatni, a nyomás a hólyagomon elviselhetetlenné fokozódott. Embertelen kínokat élek át, mert roppant nehezen, csak hosszas kérdészködés után találok meg az illemhelyet egy sufniszerűségben. Belépek és a lábam alatt valami toccsan. A felém áramló ájer nem hagy kétséget afelől, hogy emberi kiválasztó szervek váladékaról van szó. Köröttem befűvezett fazonok bódult vigyorral gázolnak benne.

Reményvesztetten bandukolok vissza Evelynhez, aki már menni készül egy még cukibb helyre, de nem velem. Ezt értésemre is adja egy röpke mondattal: „majd hívlak”, miközben szorongatja a muzsikusz kezét és nagy egyetértésben elindulnak a Seven Club felé. Én képtelen vagyok mozdulni, mert hozzám csapódik egy Che Guevara pólós ifjú titán vörös csillagos sildes sapkában és teljes bevetéssel igyekszik meggyőzni, hogy a szabadság felismert szükségszerűség.

10 dolog, amiért munkatársaid kikapósnak nézhetnek

1. Ilonkám, férfi-nő barátság nincs. Tudjuk, mire gondol, amikor a haverokról beszél.
2. Nem különös, hogy a főnök mindig feltűnően mosolyog rá?
3. Ez a nő nem akar gyereket és családot?
4. Miből telik neki diszkóra? Megmondom én, a férfiak fizetnek neki.
5. Szerintem nem volt rajta múltkor bugyi, és ráadásul rövid szoknyát vett fel.
6. Tutajos szemei és fúvósötösre hangszerelt szája van.
7. Hogy dicsekszik a sikereivel! Na ez is több farkat fogott életében, mint kilincset.
8. Hallom, hogy megy nyáron Olaszba. A digóknak sok jó estéjük lesz.
9. Tapasztalt nő hírében áll. Nem tudom, miért irattatta be magát francia-órára, amikor franciázásból már teljesen szakképzett.
10. Ez a gyerek, akit most felvettek, nagyon fiatal, nemhiába vette a szárnyai alá „szakmailag.” Ne félj, majd jól beavatja.

10 dolog, amiért munkatársaid melegnek nézhetnek

1. Képes vagy tíz percnél tovább hallgatni férfitársaid lelki problémáit.
2. Ruháid tiszták, öltönyöd frissen vasalt, és ügyelsz arra, hogy öltözködésed izléses legyen.
3. A nők szemébe nézel és nem a mellére.
4. Nyári időben nem forogsz az utcán a nők után, mint valami megbokrosodott szélkakas.
5. Nem káromkodsz, nem érdekel a foci, sem a bokszt, és sörözés helyett szeretsz nagy kirándulásokat tenni az erdőbe.
6. Bölcsészkart, esetleg képzőművészetit végeztél. (Akkor is, ha jelenleg mással foglalkozol.)
7. Emberbaráti okokból a prostitúció ellen küzdő liga aktív tagja vagy.

8. Társaságban még nagy mennyiségű alkohol hatására sem beszélsz úgynevezett „gáláns kalandjaidról.”
9. „Úgynevezett” művészetekkel foglalkozol, amiből csekély vagy semmilyen jövedelmed nem származik.
10. Vannak olyan barátnőid, akik nem a szeretőid.

Internetes társkeresés

Fél évig tartott viszonyom a dilidokival. Sokat köszönhetek neki, mert megismertetett önmagammal. Kapcsolatunk nem teljesezhetett ki, mert komolyan vette házasságát és nagyon szerette három kigyerekét. Úgy éreztem, kigyógyultam lelki válságomból és újult erővel fogtam hozzá az internetes társkereséshez.

A meztelen igazság jelige egyből felkeltette figyelmemet. Szükségem volt a kemény őszinteségre. Kissé furcsa volt, hogy egy eldugott újságotai presszóba hívott el, amely egyáltalán nem tűnt bensőségesnek és barátságosnak. Az még inkább zavart, hogy nem volt hajlandó velem tegeződni. Felszólított, hogy rövid információkkal jellemezzem magam, egyszóval lekáderezett. Különösen hosszan lovagolt azon, hogy milyen a politikai irányultságom.

– Engem nem érdekel a politika, randevúra jöttem. – mondtam kissé ingerülten.

– Lehetetlen megkerülni – felelte nyugtalanul – hiszen itt bujkál mindennapi életünkben.

Témát váltottam és a megasztár kiválóságairól lelkendeztem neki. Kétkedve nézett rám:

– Őket is valaki irányítja. Elgondolkozott már azon, hogy vajon a saját hangjukon szólalnak-e meg? És honnan tudja, hogy nem számítógéppel előállított virtuális alakokat lát?

Éktelenül felháborodtam, hiszen sokunk kedvenc műsorát cikizte:

– Péli Barna, Soma és Presser Pici soha nem adná a nevét ehhez – keltem ki magamból.

– Ők is papírkutyák – mondta lakonikusan. Eközben zavartan tekintgetett jobbra-balra, mintha a presszó sarkaiban elszántan keresne valamit.

– Ez a bűdös hely is poloskákkal van tele. – szólalt meg némi szünet után.

– Sajnos ez elképzelhető, mert a panelokban gyorsan elszaporodnak – jegyeztem meg.

– Ne komolytalanokdjon – felelte komoran – Nagyon jól tudja, milyen poloskákról beszélek.

– Ez zagyvaság – kiabáltam – ki a fene figyelne minket?

– Én nagyon fontos személy vagyok. Többet nem mondhatok. – súgta. Ekkorra bennem már alaposan felment a pumpa. Dühödten és elkeseredetten konstatáltam, hogy megint egy örültet fogtam ki. Sietve felhívtam mobilon édesapámat, hogy kocsival jöjjön ki értem ebbe az újpalotai lebuja.

– Magára vall, aki menekül – vetette nekem oda búcsúzóul. – Nem tévesztelek többé szem elől – sziszegte.

Lehet, hogy hülye vagyok, mégsem hagytam fel a párkereséssel. Csak kell akadnia a világon egy normális embernek. A Csókokkal borítalak jelige nagyon megmozgatta fantáziámat. Végre egy férfi, akinek lelke van. E-mailen csodás, érzékeny verseket küldött nekem. A személyes találkozást azonban húzta-halasztotta. – Nem akarom, hogy a szex elrontsa ezt a finom lelki kapcsolatot – indokolta vonakodása okát. Én viszont nem tudtam türtőztetni vágyaimat és interneten merészen közöltem vele: értek hozzá, hogyan oszlassam el félelmeit. Válaszából úgy tűnt, hogy beadta a derekát. – Remélem nekem is sikerül olyan meglepetést szereznem neked, amire nem is számítasz – írta.

A randevún egy nagyon férfias lény várt rám, csakhogy a másik nemhez tartozott. Én pedig egy valódi férfit akartam.

Gladiátor – ez a jelige megfelelt. – Életre-halálra akarok harcolni veled a szerelem porondján – mutatkozott be. Látván fényképén kemény arcvonásait, felszólítása felettébb imponált nekem. – Velem életveszélyes a játék – írta legközelebb. – Hogy mit szeretnék csinálni veled, annak illusztrálására küldöm az alábbi képeket.

Mikor a fotók lassan letöltődtek rémült sikoly hagyta el ajkamat. A középkori kínzások piskóták voltak azokhoz, amelyek a szemem elé tárultak. Most értettem meg azt a mondást minél több embert ismerek meg, annál jobban szeretem a kutyámat. Különösen, hogy jó érdes a nyelve.

PC-WC avagy egy netfüggő naplója

2006. május 23.

Édes blogom, itt vagyok! Nem feledkeztem meg rólad, még a legújabb Microsoft-program kibocsátásának hetében sem!

Milyen szép lehet odakünn! Ezt onnan sejtem, hogy a leeresztett redőny sávjai között is élesen besüt a nap. Egy kicsit zavarja talán a nemrég felfedezett, nekrofilíával foglalkozó animációs oldal képminőségét, de nem ez a fő oka, hogy nem tudok elmerülni a hullarabló játékban. Úristen, lehet hogy már nem vagyok eléggé perverz? A múltkor még olyan jól szórakoztam azon a honlapon, ahol villamos által elgázolt emberek fényképeit közölték. Most azonban izgat, mi lehet kinn? Egészen biztosan süt a nap. Az emberek sétálnak, ismerkednek, esetleg beszélgetnek is. Tényleg, már igazán frissíthetném a kapcsolati memóriámat. Utoljára tíz éve érintkeztem nővel, amikor az iskolában elgáncsolt a Kovács Galantino, és mind a kilencven kilómmal rázuhantam egy hetedikes lányra.

2006. május 24.

Még mindig gyönyörű lehet az idő. Nem szívesen mozdulnék ki, mivel két éve, amikor kimentem az utcára, majdnem elütött egy busz, amit a lassúsága miatt virtuális játékelemnek néztem. Még szerencse, hogy olyan lassan ment. Meg aztán nem is ismerek senkit a Fast Food Express étel-hordó fiúján kívül. Jó az internetes munka, mégis jó lenne látni néhány hús-vér embert élőben is. Azt mondják, mostanában igen csinosan öltöznek a lányok. Meg is keresek néhány internetes ismerkedő oldalt, felveszem a kapcsolatot hasonló érdeklődésűekkel, chatelek velük néhány száz órát, és máris jöhet a randi!

2006. július 24.

Hát, pontosan két hónapja chatelek egyfolytában Viviennel. Nagyon rákattantam erre a programra, de most már kitűztük a randit. Egy Net-caféban beszéltek meg a találkozót, hogy a közelben legyen gép. Ugyan viszek magammal laptopot, de mi van, ha bedöglik, és én mutatni akarok valami nagyon fontosat?

A randi jól indult, de én azonnal láttam, hogy a csajnak túl kevés a memóriája. Naná, ha már addig eljutott, hogy velem randevúzik! Feldob-

tam néhány dialógusablakot, az igenek és nemek kiválasztásával még elboldogult. Úgy ítélt meg, az operációs rendszere igen egyszerű lehet. Az asztal alatt elkezdtem tapogatni a perifériáit, hátha felgyorsul a rendszere. Igen ám, de folyamatos hibaüzeneteket küldött felém. Közöltem vele, hogy a művelet nem szakítható meg, a vezérlő meghajtó aktiválódott, a programot menet közben nem lehet leállítani. Erre ő hiszti programra váltott, és letiltotta a hozzáférést. Érzékeltem, hogy a belső hiba miatt a rendszer összeomolhat, így inkább kijelentkeztem és sietős lépéssel hazaindultam. Otthon aztán rögtön töröltem a bestia loginját.

2006. augusztus 26.

Nagy eredmény, újabb száz óra chat után újabb randi! Most igazán udvarias leszek Evelynnel, azt hiszem, nem szólhat majd semmit. A Netcaféban köszöntöttem, ahogy illik: „Köszönjük, hogy Kiss Dezsőt választotta!” Nagyon meg volt hatódva, rögtön felajánlotta, hogy menjünk el valami romantikusabb helyre, egy képtárba vagy az állatkertbe. Nem örültem az ajánlatnak, hiszen mozgással járt, ám kénytelen voltam behódolni. Azért megkérdeztem: „Biztos, hogy törölni akarja a Netcafé programot?” Azt válaszolta, hogy igen. Megkérdeztem, melyik lehetőséget választaná szívesebben. A képtár mellett döntött. Én inkább állatkertbe mentem volna, nekiszegedtem hát a kérdést: „Biztos, hogy a Lomtárba akarja dobni az állatkertet?” Végül visszatért a Netcafé programhoz, bár kissé idegesen. Cseverészni kezdtünk, de időnként elakadt a társalgás, mivel alapvető műveltségbeli hiányosságai voltak, a JAVA-ról például csak Jáva szigete jutott az eszébe. Hát így nem lehet! A helyzetet mentendő lemutattam a lábam mellett heverő laptopra, és megkérdeztem: „Nem akarja installálni a PC-met?” Felháborodva kapkodott levegőért, pedig hozzátettem, hogy szívesen futtatnám, ha nem lenne olyan érzékeny a processzora. A vége az lett, hogy kaptam egy nagy pofont.

Ezentúl, ha nővel akarok aludni, csak letöltöm a celeb.net legmenőbb diváinak képét a mobilomra és a párnám mellé teszem a készüléket.

RIMÓCZI LÁSZLÓ

A 3 utolsó cserkész

A Titanicot végül a fürdőszobaajtóra ragasztották, mert ott volt a legeltakargatnivalóbb szennyeződés, így jól elfodte azt a foltot, amit a mamika hányt oda mülthúsvéton, és sehogy se jött le a ragaszkodó pepszinje: beleette magát a mázba, bárhova is sikálták.

Lacika csontig lekérdezte a nagybátyját, mikor hozza már a Vasembert meg a Pókot. Ekkor elmagyarázta a gyereknek, hogy csak akkor veheti ki a neonos plakátfoglalatból őket, ha már lement a film, matinén is, mindenholnan, és akkor. Amikor megjöttek a sietősen összetekert trombiták, családilag beterítették a nagyszobára és felülről lecsodálták a sok lapos Star-t.

A múltkor előkerült a mozipincéből 3, kiakolbólitott Utolsó cserkész, meg Reszkesetek 1-2 és némi Die Hard, meg X-akták the film is. A kisfiú ítiért könyörgött főleg, de leginkább ahhoz ragaszkodott, hogy Csillagok háborúját hozzon, de a nagybáty érthetően elmondta neki, hogy az eredeti csillagok már mind gyűjtőknél vannak, legfeljebb reprót tud szerezni, de ahhoz be kell menni neki a multiplexbe. Itt a Rózsa moziban nincs.

Na, de legnagyobban a G I Joe-sat várta a kis kópé, a katonásdizósat, azt magának akarta, a pelenkázó fölé, hogy az ágyból is láthassa. Egy James Bond Casino Royale teljes egészében bekerült a konyhába, mert volt egy makacs szennyeződés a lambérián. Folt és nincs. Az előszobába mentek a Táncoló talpak, arra a falra, amelyiken a kutya mindig komótosan végighúzza magát, ha bejön. És a nagy szürke sáv eltűnt. A Király beszédéből több is volt, így szuperül elfedte a nappali déli falát, ahol nem volt tapéta, csak a fehéren panaszkodó hült hely. A király mellé került a 3 Utolsó cserkész, ám az utolsó utolsójának vége rálógott már a teraszajtó üvegére, elfogva egy kicsi fényt. És ez a kis takarás indítja el az egész hülyeséget... Az anya egyik reggel felnyomott a konyhaablakra egy 40 éves szüzet, mert túlságosan benéztek a galambok. Az egész ablak elsötétedett, örökre behunyta szemét, színes halotti leple mögött. Szolidaritásból a többi ablak is elplakátodosott, (valaki a legnagyobb hülyeségből rakott fel eléjük Nyolcadik utas 4. függönyöket) ...az egész ház nagyon túlságosan besötétedett Alkonyattól Klónok támadásáig.

Az emeleti ablakokkal volt a legnehezebb elbánni, a relaxa lamelláira rákasirozni a felcsíkozott filmeket. Végül sok-sok Kungfu panda nézett le az utcára, onnan, a színek magasából.

És a plakátok csak gyűltek, jöttek, itt otthonra találtak. Hova máshova is mentek volna, mint ide, a plakátok házába? Aztán az anya egy szép napon elővett ollót, cérnát és varrni kezdett.

Kitalálta, hogy előállít magának egy Gettómilliomos kosztümöt Bombák földjén kalappal. Mivel Angol betegből egy kazallal volt, lassan az egész család abban járt. Elhordták mindennek: szabadidőnek, elmenős ruhának, ünneplőnek, attól függően, melyik színét domináltatta ki anyaszabó. Ha kellett egy elmenős tisztafehér, hát bármelyiket pusztán csak megfordította, és jónapot. A magyarokból zömében papírpulóverok lettek: így járt az Egy szoknya, egy nadrág, A szex és más semmi, meg a Meseautó. A mamikát Torinói lóba tekerték el. Nem vitték ki a házból. A házi gyászszertartásra Batman: kezdődik öltönyt varrtak, amit utána az utcán is hordtak, csak az eső ne essen, hozzá nyári kalapot az Avatárból, ofszet moziszővetből.

Egy nap anya rájött hogy a Majmok bolygója rántható és remekül mutat az ünnepi asztalon. És ebben a családban már minden nap ünnep volt...

Lacika el akart menni innen, elvult picsorodva kám kicsit, amikor anyu shortot varrt neki a 101 kiskutyából: csurom puppy volt a gyerek, tetőtől-talpig, mégis gyakran hisztizte takonyba zokogva, hogy „hühe húva! Mán nem is nagyon mi vagyunk, a plakátok háza lett a lak!”

– Tisztára sajnálom, hogy nem merel így kimenni, moziruhában, pedig más gyerek irigyelne, de ez van... ez van – mondta az anya, miközben ijesztő sebességgel dolgozott egy Mission impossible táskán.

És úgy is lett, ahogy Lacika mondta: a téglák egy szép napon megrogytak, az ablakok bejöttek teljesen, szerkezetileg szépen ellehetetlenült az épület... és az egész mindenség filmek pehelysúlya alatt roskadt magába, szomorú színkupaccá, és íme, egy szerencsétlen plakátiglu.

Gezemicze Erzsébet és a bográcsi gróf

Ezerkilencszázhusz októberében hideg köd fűjt, ökörnyal szitált, és rozsdabarna levelek zuhogtak a rozsdamentes fákról. Ódon hullámok csapkodták a szürke sziklákat, és barátságtalan sirályok repkedtek a nyomorult partra vetett, elromlott tonhalak körül, hatezer kilométerrel arrébb.

A Gezemicze család ősi, főnemesi kúriája, a familia hatvesszős földbirtokán állott, a domboldalnak döntve, féloldalt a szikkadt ugarnak támaszkodva, srévizavé a sebesen szaladó ondódi patakra, hatalmas

törpetuják árnyékában. Hatszáz hektáron, 30 ölon és két holdon keresztül, míg a szem ellát.

A három ölelkező sast ábrázoló családi címer minden fűszálon, levélen, faágon ott függött, csakúgy, mint a kerti slágon, a kúria könyvtár lapjain, vagy a családi obszervatórium lencsén.

A kúria körül szépen nyírt fagyaltsovény és cukorbokor futott, melyet aranypiros pincebogárvirág szegélyezett. Az ablakpárkányokon körbe-körbe lila rókahagymák és gabonasiklók hajladoztak a lágy őszi szélben.

Ez az ősz más volt, mint a többi, más, mint az ezerkilencszáztizenkilences vagy az ezerkilencszáztizennyolcas, de egy perccel sem szebb, mint az ezerkilencszáztizenhetes. A hajnali dér úgy ült mindenfele, mint ezer könnycsepp, mely remegve káprázik a leveleken, akárha lompos tündérekék pakolták volna oda őket, akik éppen ráértek éjszaka.

Nagy nap volt a mai. Négyzetméterekkel! Mert ma adják hozzá Gezemice Erzsébetet szíve választottjához, eljegyzéssel.

A Gezemice családban eleddig mindvégig csak lányok születtek, amióta az esztét tudja. Ezt a tradíciót törte meg István, aki fiúra sikerült. Anyja és apja gyorsan orvosolták a problémát, és Istvánt átkeresztelték Erzsébetre. A fiú-lány jól ismerte kérését, hiszen hat éve lázas levelezést folytatott Gróf Spermicid Kristóffal, aki ma teszi tiszteletét a kúriában.

Erzsébet nemes vonású szülei már lázasan készültek az esti soaréra, izzott a konyha, pergett a rokka, nőtt a fű, szaladt a gomba, izzott a kazán, vonyított a sín. Az öreg zsirardikalapos kertész egy grafiteruzával piszkálta ki az ereszcatornában rothadó sprőd avart, hogy minden tökéletes legyen a sohavisszanemtérő alkalomra.

Erzsébet kikönyökölt toronyszobai kockaszobája ablakán, és szomorkodva látta, ahogy fess lovagja lovagol felé, lovagló ülésben, nagy iramban, lába között egy nagy lóval.

Kristóf megérkezett, ruhába öltözött. Remek volt, snájdig, nemes, de gazdag!

Erzsébet becsukta az ablakot, de ez sem segített rajta. Maga alá kapta rakott szoknyája szegélyét és sebesen a déli szárny ablakához ügetett, hogy idejében ki tudjon hányni rajta. Alig ocsúdott fel, amikor is valami gyönyörűt pillantott meg, alig valamivel alatta.

A tünemény nem vette észre, hogy fentről megpillantották. A gyönyörű teremtés nem viselt semmit, csak egy lenge irhabundát, kozák kucsmát, szaténkesztyűt, mompocot, siléctet és a hátán egy nyergét.

A szemrevaló lány az árokparton ült, furulyázott és szalámival meg telefonkönyv nyesedékekkel etetgette a sneciket, akik hálásan ugrottak a repülő felvágott-darabok után.

Erzsébet remélte, hogy a hivatlan vendég neki is furulyázik majd egy keveset.

Leiramodott hozzá.

Időközben arányosan gyülekezni kezdett a vendégsereg. Vándorgrill gróf hintaja érkezett először az udvarba. A hájas úriember leemelte válláról a hintó kocsiját, berakta a lovakat, lekapta Pétert a bakról, és a méltatlankodó állatok után gyömöszölte. Hogy el ne vesszen a fogat, betolta az egészet a lassan csepegő eresz alá. Így senki nem marad szomjan.

A következő vendég a Dél-Morfiumból érkező Hasis Al-Rasid szultán volt, aki egész udvartartásával kanyarodott a kúria elé.

A nyalka Lennon dandártábornok kengurufogatos harckocsival vonult, míg Gergelyroby tengernagy három fregattal kígyózott be. Az első hajó ugyan megfeneklett az istállóknál, de a másik kettő megkerülve őt, békésen lehorgonyzott a fagyaltsövény mellett.

A fess Porózus generális gyalog jött, míg Foshtam érseke saját lábán. Később a pajkos érsek elmesélte, hogy majdnem elvettette az utat az első keresztutcánál, amin mindannyian jót derültek.

Mikor már mindenki a szalonban szopogatta a saját serijét, csöngettek. A méltóságos örömapa úr, Gezemicze Semjén személyesen ment ajtókat nyitni, elmarkolva a szorgosan hajbókoló komornyik orra elől a kilincset. A hatalmas tölgysfaajtó kitarulása miatt Epidurális csendőr vált láthatóvá, hatalmas fütykösét lóbálva. Ő volt a helyi szerv.

– Adjon Isten, méltóságos uram, mi szél hozott engem, mert sürgönyözött értem? – kérdezte a szépen leburnult, ugyanakkor meglepően sápadt, alacsony-középtermetű férfi.

– Igen, csakugyan, mert nagy hírem van, amit minden alacsonyrangú személynek tudnia kell a környéken. Ma jegyzik el szépséges lányomat, Erzsébetet!

– Férjhez megy a fiatalúr! Ez aztán az örömhír! Fogadja őszinte részvétemet, és kifejezhetetlen gratulációm, melynek hangot adni csak költő tudna! Reménybéli szívvel állok a hír árnyékában, mely váratlanul és felkészületlenül sújtott rám ezen a gyönyörű ezerkilencszázhusz októberében, mikor rozsdabarna levelek zuhognak a fákról. Minden jót, és Isten kifogyhatatlan veteményeskertjét kívánom az ifjú párnak, mannával, korpovittal, zsályával, zsurlóval, kecsöppel, ami csak szívemből telik!

A csendőr megfordult és elrohant. Alig hültek ki szapora nyomai, amikor megérkezett az öreg Béla béres, a birtok csicskása és lószomorítója. Tehénlegeltetéstől izmos és szutykos markában durva daróc kalapját gyűrögette, mintha vizet, vagy akármit akarna fakasztani belőle. Teste erős trágya és balzsamecet aromáját árasztotta.

– Oszt’an, mijeért hívatál méltósaagos juram, el mindennapi betevő munkám dandárja mellől?

– Tudd meg paraszt, mert nagy hírem van, amit minden alacsonyrangú személynek tudnia kell a környéken. Ma jegyzik el szépséges lányomat, Erzsébetet!

– Ki nem szarja le? – gondolta Béla, de hangosan csak meghajolt, és annyit mondott:

– Csitulj szapora szívem, ekkora hírre nem számítottam. Egy ennél valamivel kisebbre, vagy fele ennyire természetesebbre, talán igen, de ezzel nem tudok mit kezdeni. Nohát ezek után még szorgalmasabban fogok robotolni a sóbányában! Ugyan, mi jó történhet még vélem az életben? A Nyíljon ki nekik a Jóistenke közértje! – lihegte Béla béres hűséges kutya tekintettel, majd mellső lábait maga alá csapva, lobogó fülekkel elügetett. Rósejbní tűzoltó futva következett utána, fecskendőjét a kulcslyukba szuszakolva.

– Hol a tűz, méltóságos uram? Hívott, hát jöttem, de nincs vesztegetni való időnk! Hol? Hol?

– Igen, csakugyan, mert nagy hírem van, amit minden alacsonyrangú személynek tudnia kell a környéken. Ma jegyzik el szépséges lányomat, Erzsébetet!

Rossejbní örömében fejbe spriccelte magát locsolócsövével, de úgy, hogy még szépen fércelt aranysisakja is lerepült, kecsesen ívelt, ovális fejéről.

Alig vitte el az ár, amikor Svasztika Gábor kéményseprő állított be, puritán egyenruhában, fekete ingben, fekete szandálban, de még a mandzsettája is fekete volt. Állítólag otthon fekete gazdaságot is tartott, de ez egy másik történet.

– Hol az a kéménykürtő, méltóságos uram? Nincs sok időnk, minden perc számít! A sürgősségi brigádból szalajtottak, nehogy idejében baj legyen!

– Igen, csakugyan, mert nagy hírem van, amit minden alacsonyrangú személynek tudnia kell a környéken. Ma jegyzik el szépséges lányomat, Erzsébetet!

A kéményseprő kitérte karjait, nekifutott és örömében három kört repült a kúria fölött.

Alig telt bele egy hamarosan idő, mikor Püré kanonok állított be, és érkezett meg pont oda, ahol az előbb még a kéményseprő melengette a lábtörlőt. A kanonok egyenruháján csakúgy ragyogtak az érmek, platina medalionok, kitüntetések, bronz mellszobrok, gránit análiák, freskók és kandeláberek. Kenderkóc arca megnyúlt, mikor a méltóságos elmondta neki.

A kanonok a szívéhez kapott, majd háromszor a közeli halastóba esett.

Erzsébet a kúria egyik változatos sarkának rejtekéből kémlelte a tüne-ményt, aki mit sem sejtett. A jottányi lánynak kezei és lábai voltak, melyek kecses fejben végződtek. Megnézte teljes magasságában és hossz-szában, és minden kiterjedése szerfelett imponáló volt. Erzsébet halkan megköszöri a torkát, kellő tapintattal jelezve jelenlétét, de a furulyázó lány nem hallotta. Biztos túl mélyen dugta a fülébe szőrös kucsmáját. Ezután Erzsébet kifújta az orrát egy kecskébe, de mintha mise történt volna! Végso elkeseredésében három petárdát subrintott a szépség alá. Erre mintha megrezzent volna. Már csak egy tojásgránát kellett a siker érdekében. Erzsébet kipöckölte neki, mire megtört a jég.

Erre már kivette szájából hangszerét és érdeklődve nézett körbe. Különös volt a nézése. Mintha valamennyi szemgolyóját használta volna hozzá. Meglátták egymást.

Úgy ment az idő, mintha jóval több telt volna el, mint légvonalban. A pillanatok perceké, majd órákká duzzadtak, és Erzsébet már azt sem tudta, melyik órazsebébe rakta oly megbízható időérzőkét.

Kilépett rejtekéből és a lányhoz biciklizett.

– Elnézést, de mit mondhatok? – kezdte a megdelejezett Erzsébet, mire nem történt semmi.

– Olyan érzésem van, mintha maga állna előttem – törte meg a kínos csöndet a lány, olyan megbabonázva, hogy még játszani is elfelejtett furulyáján, amit eddig üresen szopogatott.

– Ki ön? – rebegte Erzsébet, izgalomban lenyomva 20 fekvőtámaszt.

– Demerol Kálmán gróf vagyok. Kisemmizett nemesi sarj. A Bográcsi családból. Hosszú tradíciót törtem meg, mivel a mi családban generációk óta csak fiúgyermekek születtek. A sors szertelen szeszélyéből én lánynak lettem. Mikor a dolog a múlt héten kiderült, azonnal elüldöztek. Kitagadtak. Ezért elvándoroltam. Ide. Ezerkilencszázhusz szeptember harminctól én vagyok a legszomorúbb bográcsi!!

Ez volt a rejtély titka. Sanyarú sorstársakat terelgetett össze az élet csajkája.

– De most futnom kell, mert fokozódik a cselekmény – rebegette Kálmán, és elszaladt a messzi rónán, hatalmas stafírungját maga mögött lobogtatva.

Erzsébetnek még köpni sem volt ideje.

Ekkor halkan megszólaltak mögötte, szavakkal.

– Kisasszony, beálltak a vendégek, legyen szíves tiszteletét tenni egész személyével odabent.

A hang gazdája Dezsőfi István volt, aki Erzsébet társalkodónőjét töltötte be, és Nyugat-Banner Torrent megyéből származott.

Mindkét férfi elindult, mintha csak egy rugóra járnának.

Az aperitif után, a hűséges pofaszakállat hordó, rozzant komornyik csengetett, és az egybegyűltek vacsorázni indultak a családi kriptába. Inas inasok cipelték utánuk a terítéket, fonott kenderkosárban, lázas cselédányok hordták a táplálékot, divatos kétszersülteket, alumínium ételhordókban.

Gezemicze Olga, a család idősebbik, beteges dédanyja vezette a kacsasort, akinek már két éve húgycsőve volt. Ez alkalomból kiváló verset is írt. Átvágtak az abúzus rózsalugason, majd a régi temetőn keresztül megérkeztek a tágas ebédlőbe.

A kriptában enyhe keresztthuzat uralkodott, amit csak az érsek élvezett igazán.

– Éteľfelszolgáľás! Éteľfelszolgáľás! – csengetett szájával a 6 cseléd és lakáj egyszerre.

Nem hazudtak.

Megérkezett a rostélyos, amit a cselédség a harangszó mellé rakott, hogy ki ne hűljön.

Minden tekintet megüvegesedett, mikor az ajtó kitarult és a szépséges Erzsébet leszármazott.

Gróf Spermicid Kristóf úgy méregette hűséges aráját, mint túl a barátságban. Az érsek füttyentett egyet, majd duhaj módon a plafonba lőtt, míg a dandártábornok megszigonyozott egy bálnát. Erzsébet beleült a zavarba, majd szépen ívelt fejét szomorúan a tányérjába hajtotta. A cselédány rászédte a halászlét, de a szomorú fiúnak ez sem nyújtott vigaszt. Olyan elesetten lelombozva ült ott, mint holmi táviratát veszített zsiráf.

Az évszázados szokásokhoz híven, ma is Gezemicze Semjén méltóságos úr mondta az asztali áldást: – Őh jó Uram, Jézus mondá: kardtól vész, ki karddal él, De két tűz között válaszüton békét csak bolond remél.

Olga néni szájából kifordult a tökmag és húsz haját idegesen felfújva borzolódtott.

– Nohát, ezek után nem tudok többé ennél az asztalnál fogyasztani! – jelentette ki, villáját a tengernagy fejébe állítva, és azon nyomban felrepült a kandallópárkányra. A cselédség odaterített neki. A mylady nem is szólt többet, csak gondterhelt arccal turkálta a krumplipürét a piszkavassal.

A többiek ellentétben jókat haraptak az ürücomból és a zöldtarhonyás, párolt sömör aszú zselébenből, reggel frissen leölt rizsával, halott káposztakerítéssel.

A desszert beállta előtt fél órával Erzsébet szíves elnézést kért, hogy bontja az asztaltársaságot; ő is szégyelli magát, nem szokott ilyet csinálni, hiszen túl zseniánt az ilyesmi, de bocsássanak meg neki, hogy ki kell mennie a mellékhelyiségbe pár percre kakilni.

Udvariasan elbúcsúzott mindenkitől, kitől puszival, kitől kézfogással, kitől pukkedlivel.

A sírboltból kilépve megkerülte az épületet, és megállt mögötte sírni. Lány csipkével kivert szoknyája csakúgy remegett, s taknya moher gallérjával fojt egybe, vállára omló barna haja egyenként meredt a konok októberi égre.

Ekkor megkocogtatták a vállát. Hátulról. Erzsébet olyan hirtelen fordult meg, hogy kétszer pördült tengelyén. Kálmán volt az! A furulyás szépség.

– Megijesztettek – bűgta Kálmán.

– Hátulról – egészítette ki mosolyogva Erzsébet, majd megigazította heréin a szoknyát.

– Mióta megláttalak főntről, aztán lenről a parton furulyázni, azóta beléd vagyok esve. Már előtte is beléd lettem volna, ha korábban látlak. De így jött ki a lépés.

– Egyet se neki! – legyintett vidáman Kálmán és elkapta Erzsébet fenyves derekát.

Erzsébet tiltakozni akart, hogy bármikor kitoppánhat valaki a kripta mögé valamiért, és akkor Infra Granti! De Kálmán megnyugtatta, hogyha ez valóban bekövetkezik, akkor öltre megy és kardra hány.

Be is következett. Alig forrtak össze szenvedélyes csókban, mikor Kristóf lépett ki rejtélyes dramaturgiai ráérzéssel, hogy pont akkor, ott van dolga.

– Ha! Arám! Nejem! Leendő kedvesem. Gyermekiem anyja...vagy milye. Magyarázatot követelek! Erre nincs mentség. Szvedélyes csókon kaptalak benneteket, itt, hátul! Beszélj, vagy inkább hallgass el örökre. Céda!

Mindent értek és mindjárt végzek mindkettőtökkel. Egy se menekül! Haha! Engem ne szarvazzon fel senki, pribék! Haha! Hiénák! Sakálok! Haramiák!

Azzal Kristóf vidáman kardot rántott, miközben dühödött, vörös könnyek perzselték gombóc arcát.

Kálmán egyetlen mozdulattal rántott maga elé egy márványurnát, amit sebesen rátolt riválisa lábára.

– Aú, ne tovább – sírta a felbillent Kristóf – Inkább eloldalgok arra, ni! Elbujdosok messzi országokba, tik pedig éljetez boldogan, ahogy tudtok. Azzal meghalt.

Erzsébet és Kálmán egymás kezét fogva léptek be a kriptába, ahol éppen az érsek mesélt valamit. Az érseknek négy éve be volt gyulladva a feje, mert ’tizenkettőben aedémás sekrestyét kapott egy zsoldártól.

A családfő Semjén felugrott az asztal tetejére, mikor megpillantotta a beszállingózó álompárt. Már akkor rosszat sejtett, mikor még be se jöttek, sőt, Erzsébet még csak ki se ment, sőt, mikor még meg se született. Semjén éktelen haragjában lerántotta a csillárt és hozzávágtá Olga nénihez.

– Ha anyád ezt megérhette volna! – vicsorogta!

Rávetette magát az ifjú párra, de a leleményes Kálmán egy kihegyezett bűvárszivattyúval szúrta át szívét. A családfő holtan terült el a szépen faragott padlón, majd a fal felé fordult és örökre elaludt.

– Én nem leszek másé, csak az övé! – mondta lélekszakajtvá Erzsébet, majd serényen leérettségizett, ott mindenki előtt!

Immár ő lett a birtok és a kúria egyetlen fennmaradó nemesi sarjos örököse.

Megcsókolta szerelmét, aki nem messze állt tőle, majd kapura rúgott atyja fejével.

– Pezsgőt! – kiáltotta Erzsébet.

A hűséges komornyik maga alá kapta lábát, vissza a kúria konyhájára, és fél perc alatt futotta a százat. A kriptából éppen kifogyott a habzóbor.

Az érseket még aznap kivégezték, a tengernagyot pedig el kellett altatni, mert eltört a lába.

Heten hét országra szóló lakodalmat csaptak, míg a többiek szabadlábban távozhattak.

A travinak mennie kell

Ott nyüszögött a küszöbön, a gyerek meg behozta a reggeli után és elkezdte kedvelni. Délre már teljesen a szívébe zárta, abajgatta a kis dögöt. Ezek után, ha azt mondom a gyerekeknek, hogy nem tarthatja meg, akkor én leszek a gonosz boszorkány. Elkezdett alkudozni, hogy majd ő eteti, sétáltatja, meg minden, de nálam már az a jázminos pacsulija is felcsapja az agyvizem, beeszi magát a tapétába. Nem vagyok konzumfelfogású, meg előítéletes, de ezt nem akarom szemmel nézni. Vicc mayor. Egyelőre a sarokban alszik, de reggel mindig belebotlok a szétdobált harisnyáiba meg a műmelltartójába.

Azt mondja a gyerek, hogy, anyu, így nincs szabad akaratom, erre azt felelem neki, hogy a szabad akarat az veszélyes, nem való mindenkinek, az ösztönök elé tolakodnak, aztán egyszer csak magadra gyűjtöd a házat ülgarnitúrától, transzistól. Várjon még azzal a szabad akarattal. Amit egyelőre nyújtani tudok neki, az egyfajta ál-szabad akarat, és nincs visszabeszéd, na ezt szépen megszokjuk. Toporzékolva azt mondja, hogy keménykedel itt a kisebbel, mint a kakaszar, anya. Mire én: kisfiam, nekem sem volt transzim gyerekkoromban, a nagyinak se Mohácson. Csuhaból hajtogatott baba, arra futotta csak. Rakd ki ügyesen a tranzit, szabadulj meg tőle, nincs szezonja.

Egyelőre a gyerek örökbe fogadta, engedtem végül, hogy legyen meg a gyerek kedve az egészséges felnőtté sarjadáshoz. Most nem nagy kiadás egy ilyen trafó, csak banánon meg tamarinlekváron él, meg tejeckén, azt egy kis tálba kilocsolom reggel, aztán rájár, ha akar. A gyerek az ágyba nem viheti, és jól van. Csak ez a szaga ne lenne... Vannak idegesítő dolgaim. A múltkor, se szó, besétikált a fürdőszobába, amikor ottan tartózkodtam. „Nem mész a helyedre, sicc? Gyézusom!” – mondtam, és takarodott is.

A férjem is háborodik, de őt csak az esti karaoké zavarja, amikor lefekvés előtt még jön egy kis új vill szövjáv, de aztán összegömbölyödik gyorsan és csend van. A dolgát meg kint végzi.

Travi, Gyézus, dehogy! – mondta az uram eleinte. Végül csak leült vele négy szemköztre, és elmondta neki, hogy ő megértő, mert megérti, hogy a társadalom még életében elgyászolta, rekesztette ki őt, majd próbálta tetemesen begoogleoztatni a tüneteket, de nem betegség ez.

„Neccharisnyás jó reggelt!” – hosszúszeppillázott már ilyen korán, csak a szomszédok meg ne hallják. Mondtam a fiamnak, hogy a hidegháborúval és a megtúrtsággal vissza nem élve, ne maradjon tartósan velem egy térben. Erre egyik nap rajta kaptam őket a pincében, amint sminkeli ki a fiamat. Még ha majáliskor pókemberre, az aranyos, vagy betmenre, de ő csajsziak kente ki!! Büntettem a gyereket: megkértem, hogy azonnal vetközzön le meztelenre és sétáljon csak szépen ki az utcára 10 percre, úgy menjen ki innen, ahogy a világra jött. Aztán mesélje csak el a szomszédnéniknek, hogy nem tudott viselkedni!

Elhangzott a szája, pityergett is rendesen. Én, a jégtestű anyuka. Ezért azért már jár a tasli...

Pedig a fiam már az óvodában is jellemileg, IQ-ilag fejlett, agycsoportos volt.

Összefutottam a transzinkkal kedden a konyhában, éppen használt papírtörölközőkből, konyharuhából és spagettiből iparkodott fészket rakni magának. Ez a tafó foglalkozású lény annyira megdöbbenett, hogy nem is szóltam nyikkanást se. Gyézusom...

De hogyan is festett ez a mi kis ágrólszakadtunk? Kisebb az átlagosnál, piriny állal, filigrán kis teremtés, ádámcsutkával, blúzban. Egy törekeny hímnő, hosszú lábakkal, nagy szemekkel. Ha nincs rajta smink, vagy van, de átüt rajta a borosta, akkor tiszta paudicsbéla! Kedves tőle, hogy amikor szoknyát húz, ügyel arra, hogy legyen rajta bugyi, már csak a gyerek végett is.

Amikor látom, hogy elalszik a kandalló előtt a gyerekek ölében, aki lágy elánnal simogatja a parókáját, többnyire hagyom őket, de a műmellét vagy a tomporát a viláért sem simogathatja, mert az már kapcsolat. Azonkívül kikötöttem a gyerekeknek, hogy ne etesse az asztalnál, vigye le sétálni, ha ki kell mennie, és akkor se ölelgesse, ha nem látom. Én, az anyacica, a végletekig még jó, hogy védeni fogom a csöppségem. Ez nem egy finom női hús... hanem... hanem valami egészen más. És sosem fogok örülni neki, hogy bent van a házban, itt, velünk. Szerencse, hogy nem engedtem még a gyerekágy lábánál se aludni, még elszívna a levegőt előle, mint valami kobold, vagy tudomisé. Ja, majd elfelejtettem az előbb: azt nem tudom, hogy megvan-e még a műszere... a hogyismondjamja és golyói, nem néztem soha alá. De ha van, akkor valamivel leszorítja, az biztos. Én a helyében leszorítanám. De, ha netán át akarni akarná hirtelen nemiműteni magát, hát nálam erre egyik szobában sem nyílik lehetősége, akár van a retiküljében varrókészlet, akár nincs. Teszem

azt, csengetnek közben, jön a gázos, a vizes, a villanyos, ez meg ott varrja magára vérezve az új nemiszervet... még mit nem. De még azt se, ha éppen csak bemosakodna előtte a mosogatómnál, a jó kis citromos purrall...

Mindezt nyilvánosan nem vállalhatom, a férjem szerint is szó sem lehet róla, mivel mi un. presztízspár vagyunk. A férjem sebész és író, jóhírú egyetemen tanít folyóírást, azontúl pályázunk az Év házaspára díjra, írt rólunk a Napló is. Ami a férjem érett, kifinomult irodalmi humorát illeti, bármilyen társas, party eszmecserebe képes viccből egyszavakat beékelni, pl. „csutak, zsírmalac, Guano, pintyőke, sávlezárás, meg becsinált” ami poentír és aktuális. Nézd, ezen a csoportképen az oltár előtt nem haveri a mosolyunk, nem manír, nem megírt, hanem tiszta szerelemzőld, mint az őszinteség. Ha ez a travi-dolog kimegy a médiákban, mit szólna az írószövi? A férjem meg adjon magára sportot, mert így testpuding, mit szól majd a fotós, ha kijön? Fel kell tartásilag fejlődnie, hogy így kerüljünk bele az Irodalmi Naplóba képen, ne petyhüdtén. Nem az anyja fizette be ötöt a Körtársba! És mindez látszódjék a képen is szépen.

A férjem módfelett annyira szerény irodalmilag, hogy én ütöm be heti egyszer a googleba őt, és mindent kiköp: PIM, JAK, WIKI, DIA, STB. Egyébként itt muszáj megjegyeznem, de szerénység nélkül, hogy én olyan ismertebb nevesasszony vagyok, művésztartású, több próza birtokosa, a férjemen túl, hogy többször kértek amatőr kisfilmeket, hogy ugyan már, pózoljak légyszíves művészcsoportunkban, azzal egy nagy álma válna valóra, úgy teljesülne, mint a filmekben, ebben a szar életben, adó, meg jaj, kezdő kisfilmsként neki nem volna soha lehetősége ilyen arcú dámához, mint én. Csak egy portást, kiegészítést, vén rongyot, vagy epergyűjtőnőt kéne eljárszanom az erdőben. Hát soha, pedig egyre jönnek a felkérések a face-n, még így 54 fele is, ilyen nagyságának, mint magam. Ha kijön a Napló, mi szemérmesen, de látványosan egy párti család leszünk. Az aranygerincű Jókaiak előtt vagy az azáleáim mögött, a falon a Mednyánszkyval kívánunk lefotózkodni. Kiművelt kultúrházaspár vagyok, az olvasónak is a benyomás számít, szépre fésült frizúrával, sose mackóban, mindég kosztümben és kész. Elmondom majd, hogy az uram mennyire szereti az egyedült – magányban írást, egy tök üres japán szobában, ahol csak a gondolatai, homloka töprengő redői, a ború, a derű és a szemlesüt van. Nem a sex, csak a semmi más.

Sajtmunkatárs

Nézd már, szájrúzszt és szem... izét... spirált adtak ezek ajándékba, ej... Max London kencebemutató, mi?... hősszemély vagyok, hogy eddig bírtam. Lacikám, bogaram, figyelj ide, nem vagyok már mai gyerek, nem az enyimé a jövő, de én, kérlek szépen, cirka 16 és fél éve vagyok újságíró. Hol onlajn, hol nyomtatott, ami jön. Anno még a Színes Nemzeti Business-ben kezdtem, a Sárfás tanár úrnál, szerettem. De a lényegre – most elmondom neked, hogyan lehet egyik sajtótájról a másikra élni, létezni, táplálkozni. Télen nehezebb. Mert kevesebbet tartanak, vagy ha mégis, csak pogácsás-ivólevelet. Itt a jóra egy konkrét példa: Kávéláncbemutató, tegnaptól: műsor gyanánt jött egy férfi keleti karddal, élesen elhangzott valami katana-tantra, majd komolyan kettévágott carmina buránára egy kávédobozt, utána meg egy sárga pécsi néni beszélt a kávé vastagbélbéli hatékonyságáról... az esemény házigazdája a Kautzky volt, de a sokak közül a vágó piros a kedvencem, ő a jobb. A Gundel Takács vagy a Harsányi jó jel, mert utánuk biztos van kaja. Svédebéd!

Félszemmel, periférikásan nézem, mint a róka, a büfépultot, látom, alacsony a viszkikává, amolyan csecsemőadag. Spúrolnak. Hiába, fúzió van, meg kell szokni. Aztán, ha kellően bemutatkozott az alkalom és vége, szólnak, hogy „szeretnénk megebédeltetni Önöket szívesen”. Na és itt jön a trükk. Mert nemhogy ugrassz egyből, jóebédhez! Hanem csak lazán ücsörögsz, jegyzetelsz komoly arccal, szurkálod az iPadot, fontos ember vagy, nem proosztó.

A másik lényeg: nem telerakni a tányért, elég csak karcsún, nem felpúpozni, inkább többször fordulni, és egyfelét csak különtányérból, minden fogáshoz másikat. De ha, teszem azt, valami ízetlen, mert úgy sikerült, hát egy komplett fűszerkert van a zakómba varrva: erőspista, kurkoma, curry, szépen sorba. Behajlok kicsit, így a tányér fölé, mint a galamb, fejkavarok és észrevétlenül már meg is szórtam a pasztát vagy a tyúklevest.

Első szabály: ne lakj jól az előétellel. A másik a sokaság. Ha sok a sokaság, megvárom, míg a sűrűje levonul. A feszültségi kitüremkedés. A másik az állóhely. Nagyjátalában állóhely csak a gombák mellett van, a rendes asztal ritka, hát istenem még az a legjobb. Én nem eszem az ölemből, mi vagyok én. A múltkor, a Svábhegy Manufaktúra tamponbemutatón kiköveteltem az Ibis aulájában, hogy nyissák csak ki az éttermet nekünk, leülni.

Hát, ami a felhozatalt illeti, a kaszinó a leginkább nincs... 10 éve már hűtlen az abroszhoz, számüzi van, de a sonkatekeres valamiért megmaradt, néha felbukkanni látom. Most mindenki catering-ízű akar lenni, ez a trend, mert meleg. De nincs azzal baj, még jobb is. Csak mindig ugyanaz a csomag van: feta saláta, hidegtészta, főtt tarja rizsával, csirkepajtas, krumplilégió. Én már a szagából megmondom, miaz, csak nem kapom fel az orrom rá, mint a vizsla. De megmondom most a tanítást neked, hogyan kell úriasan, szolidan leszarkázni a svéd-sajtóasztalt. Vegyünk egy átlag sajt.-tájit. Kivéve a könyvbemutatók. Az Alexandra a legcsóróbb, általában hideg lófaszt kapunk ala semmivel. Írjon róla a vámosmíklós, én minimum lazacos szendviccselel üzemelek. Vágod? Na, jó, ritkán kiraknak a könyvesek is egy nagyliter kávét, sajtípiogival, de akkor is elspártázott ez így. Akkor már lemegeyek Fornettiért, vagy valami.

De elmesélem neked életem tacsdaunját. Kapaszkodj! Képzeld: egyszer voltam a Ferrari sajtótáján. Hát, amikor beesett a gravírozott 3D-s pendrive-meghívó a szerkesztőségbe, tapostuk egymást a kollégákkal, ki menjen! Ez nem egy szaros könyvbemutató, életbevágó kikönyökölni. Ott aztán lesz domperinyom, minimum, az nem homoki vinkó, sem kocsis írma. A Kopeki András / sportrovat és én voltam esélyes. Ekkor barátilag félrevontam az Andrist és fenyegetés nélkül, lehalkítva kollegiálisan megkértem, hogy bocsássa inkább rendelkezésemre ezt a lehetőséget, mert valaki száján még netán véletlenül ki talál csúszni valami, pl az, hogy honnan szerzi a számláit. Aztán meg csak a szájról-szájra van, tudod, hogy megy ez a médiákban...

Világos, hogy megjelentem a Clore Palace luxuséttermében. Ünnepléses kerekék között. Már a bejáratnál elkunyiztam egy rozsdamentes krómkocsi-kulcstartót, a névjegyakvárium alján parkolt, a képzeletbeli kislányom javára. A ferrarisan kinyalt hostessek a gyerekemlegetéstől előírászerűen alélnak. Na, a lényeg, mi volt a svédasztal: a közepén egy ehető Ferrari, majd ejakuláltam miatta. Csurig marcipánból! A menü meg... háromszor fordultam a naphallal. Házinarancs, házisonka, fiesta. Lazackoktél, tudod milyen az? Püspöki! Volt eredeti angol csokisbrowni is, baszod, ami nem piskóta, és tudod ki volt a Ferrari Keréknagykövete? A Pindroch Cs. De mi volt a műsor! A Papadimitriu Athina volt a műsor, énekelt egy kocsisban, ferraris kosztümben, csinosan. De a lényeg, mit kaptam ajiba: szép ferraris zacskóban, ami már önmagában is presztízs, kaptam egy lejátszót, napszemüveget, sapeszt meg cédrusfriss after séfet.

Mini plexikelyhet, amiben ferrari alakú jégkocka halacszkák úsztak. Meg Ralph Lauren fürdőköpenyt. Ez mind drágaság. Még a Lifestyle limited edition táncoló meggyes kotonját is überolta.

De néha vízre száll a lakodalom. Hajón voltunk Olifrém sajtáján. Volt ingyen termékminta, viszki, campari meg valami köptető ízű vajlikőr a csajoknak. Megittam vagy csomót. Áthajoltam a korláton hányni, és olyan villámgyorsan levitte a dunai szellő a sajtóanyagból hajtogatott csákómat, csak kamilláztam! Mivel 2 órás volt a hajóka, csak úrisan környékeztem az asztalt, mert volt idő. Viszont mi garantálja, hogy a többiek nem eszik itt el előlem? Mert az utánpótlás honnan jönne, ide? Ide ki a nyílt vízre?? Mahart komppal? Hülye vagy? Gyorsabban kellett ennem, de okosan... és most jön a vezércsel. Ez nincs benne a tankönyvekben, ezt nem tanítják a kómm. Főiskolán. Egyszer a Wrangly Kristály sajt.táján volt rakott káposzta, de én csak a tetejét szedtem le, mert nem szeretem, csak a sajt-kabátját. Ami a szájadban van, az már a tied. Ergo: ha látsz valamit, de zseniáns piszkálgatni a kanállal, nyugodtan kérdezd meg a többi sertepertélőt, hogy milyen, érdemes-e enni, nem szégyen az, egy tából csemegeztek, nem?

És most jöhetnek a kérdések. Őszintén, de röviden. Egyszer múltkor egy alja bérkérdező a Mébelin Inc. Frizura-innováció olyan hosszút kérdezett, hogy még a biosampon nagykövet sem tudott rá felelni. Szópóka volt. Mind álltunk, mert csak 6 szék volt. Üljenek a fiúújságírók ölébe a lányújságírók.”

A fehérvári állampolgár

Fent nevezett gyanúsítottat a déli órákban megpróbálás szerűen szándékoltuk őrizetbe venni, ugyanis a helyszínen megállapítást nyert, hogy a fent nevezett személy a birtokában lévő lőszereket élettársa szervezetébe juttatta, annak akarata ellenére, előre megfontolt szándékossággal. Élet kioltására alkalmas fegyvereszközét engedély nélkül működtette, ellenállásra képtelen élettársa rovására. Nevezett fehérvári állampolgárt adatai alapján nem tudtuk azonosítani, mert azok teljes birtokában lécelt le, az igazoltatás mikéntjére fittyet hányva.

A holttest és a nyomok biztosítását követően bűnjel lajstromba vettünk, a gyilkossághoz esetleg szorosan kapcsolódható, még füstölgő kézfegyvert. Szórakozási önkielégítésből később löttünk vele párat fakultatív, tesztileg, hogy a fegyver ténye nem csupán a véletlen számlájára írható, hogy tetszik tudni, csak véletlenül volt a helyszínen. De nem. Azonosítás-

ra került, mint kisebb-nagyobb testi sértésre alkalmas, fegyvernek látszó revolver. Egy rendbeli idegenkezűsége alapos okunk volt gyanakodni.

A gyilkosság helyszínén részletekbe menő bűnjel-összehangolási nyomozás után kiderült, hogy a hullahölgy reggel családon belüli erőszakba kezdett a gyanúsítottal. A holttest a nézeteltérés során felsorakoztatta érveit, hogy miért szándékszik a kettejük között lévő hányattatott párkapcsolati viszonyt megszüntetni, amikor élettársa hirtelen meglőtte. A jóhiszemű áldozat a fegyverből érkező első golyót még a véletlen baleset számlájára írhatta, de az utána érkező tizenkettőt már kevésbé. A holttest azonnal meghalt. A gyanúsított közös háztartásban élt féltestvérével, és ez a személy most okkal került a rendőrség szempontjába. Kihallgatása előtt a játszótéren izetlenkedett. A maroknyi szemtanú előzőleg azt állította egyöntetűen, hogy a személy állandóan a padon töményeszett fogyasztva csavarog. Észrevettem, hogy a megfigyelés alá vett gyanúsított egyszer csak a hímveszejével szennyezi a környezetet. Nyomatékosan felszólítottam a cselekmény abbahagyására, de zavartalan tovább folytatta. Ha valamit nem szeret a közeg, az az ellenállás. Személyazonossági igazolvány a tulajdonában nem volt, nevezett gyanúsított megérkezésünkkor csak a felszólításomra volt hajlandó ellentmondásba keveredni. A kihallgatás során testi fenytést gyakorolva a testrészére, megnevezte, nevezett fehérvári állampolgár feltételezett lapulólhelyét Várpalota belterületén.

A várpalotai Rózsa utca 12-es szám alatt déli tizenkettő után három órával nevezett gyanúsított, hóna alatt vásárlásra rendszeresített reklámtáskával, feltűnt a megfigyelt házszám alatt. A tengelyével srévizavé előttünk elhelyezkedő férfit közeg-társam azonnal földre fekvésre utasította, majd segítség bevonásáért kiáltott volna nekem, de a gyanúsított álló helyzetből váratlan káráté-rúgásban részesítette, széttaposva a száját, ami három helyen tört ketté. Ezután a feltételezhetően kisportolt testalkatú, munkanélküli gyanúsított egy esetben szaporán sietve távozott a helyszínről, segítségnyújtás elmulasztásának alapos gyanújával. Gyanúsítottat futás által megközelítettem és három, célirányzott gumilövedékkel aszfaltra fekvésre kényszerítettem. A hatósági közeg elleni erőszak vétsége gumilövedék útján kielégítően rendezésre került.

A kirendelt hatósági szakértő megállapította, hogy a gyanúsított valamikor délelőtt fél 10, és 10 között találkozott a holttesttel. Az elkövető sérelmezte, hogy élettársa miért olyan, majd az áldozat megjegyzéseket tett a gyanúsított ábrázatára. A szomszédok füle hallatára éles hangon változta a fehérvári állampolgár szexuális alkonyát. Előbb vitatkozni, majd dulakodni kezdtek, melynek során a holttest a helyszínen életét veszítette.

MERÉNYI KRISZTIÁN

A kutató

Jól szelídített felnőtt gyermek. Idestova negyven éve él Boncikával, az ő féltőn szerető édesanyjával. A Havanna úti másfélszobás lakás kitűnően alkalmas a rejtőzködésre.

A bamba, medveküllemű Bortúró József magára öltötte az anyjokkal élő öregfiúk mindennemű személyiségtorzulását, háklisságát. Boncika hallani sem akart fia esetleges házasodásáról, netán meleg-kapcsolatban éléséről. Éppen ezért nem is taníttatta, beadta eladónak a közeli élelmiszerüzletbe. Büszkén meséli fűnek-fának, hogy bizony az ő fia ebben a boltban dolgozik, ráadásul pakolós beosztásban.

A nap minden részének megvan a maga monoton, kiszámítható szervertartása. József és édesanyja teljes egyetértésben, békességben éldegél. Csak néha morognak egymásra, ha netán valamelyikük más televízióműsorra kíváncsi, vagy előbb foglalja el az illemhelyet.

A sokezedik, csendes, nyugalmat sugalló ebédet is ugyanabban a hánugulatban, pózban fogyasztják, mint mindig. József komor tekintettel, lehajtott fejjel, az örök-sötét előszoba felé mereng, Boncika pedig az ablak fényétől félig megvilágított arccal általában a nagyfestményt bámulja.

József csak interneten, telefonon érintkezhet emberekkel. Hétvégenként kézen fogva sétál anyja és fia a lakótelepi fasorban. Boncika egykori kolleganője néha meghívja őket egy kávéra. Ott kedvére dicsekedhet egyszülött gyermekével; milyen stabil és jó állása van, mennyire erős és jól fejlett gyermek. Azt is elmondja minden áldott alkalommal, hogy az ő kicsi fiacskája gyönyörűen mosogat, és szépen, változatosan táplálkozik.

További napok, lassan évek telnek el, mire a halántékán erősen őszülő, munkahelyén fő-pakolnökká előlépő Józsefnek mocorogni kezd valami az agyában. Nem egy filozofikus fajta, mégis belső csendességben egyre vizuálisabbá érik a kényszeresen benne lüktető név: „Kuti Gyuláné... Kuti Gyuláné...” Bár tudja, hogy semmi különöset nem talált, mégis olyan állapotba kerül, mint az egyszeri hívó mise után. Megannyi Kuti Gyuláné arca rajzolódik ki képzeletében. Játszadozik vele, forgatja, ízlelgeti az új nevet. Mielőtt ismét kimondja, hosszasan lehunyja szemét, mint aki a rejtély kulcsát birtokolja, és a titok kimondása előtt még benne marad a melankolikus, örömittas állapotban, amelyet egyedül ő ismer.

Nem érti, miért pont ez a név született meg agyában. Jelenében, múltjában sem volt Kuti nevű ismerőse.

Kóbor szeszélynek tartja, próbálja elengedni, de nem képtelen rá. Konzervpakolás, televíziózás, ébredés, elalvás közben is csak ez a név

foglalkoztatja. Anyjának nem említi, hisz még a gondolatait is szabályozza. Itt a kitörés ideje, nem telepedhet rá senkinek az akarata. Az ékszeres dobozban gyűjtött annyi pénzt, hogy megvalósíthassa tervét; felkeresse, megismerje az összes Kuti Gyulánét, beszélgessen velük, feljegyezze fontosabb élettörténesüket.

Hét elején Józsefnek nem jelentkezik a munkahelyén. Anyja íziben hívja a rendőrséget, akik kiderítik, hogy József hosszú órákat internetezett az elmúlt hetekben, és minden keresés eredménye között ott lapul vagy rikít a Kuti Gyuláné név.

Boncika hiába óbégat magánkívül, a nyomozók nemigen látszanak meghatódottnak. A keresett személy önarattal távozott, és különben is bő negyedévszázada éli a nagykorúak világát. Balkáni őrnagy a következőképp búcsúzik el az aggódó özvegytől:

– Nem a fia miatt, hanem inkább a Kuti Gyulánékért kellene aggódunk! Egyre több a pszichopata!

József papíron hétszázhetvenkét Kuti Gyulánét gyűjtött össze. Határon túli egyedről nem szerzett tudomást. Diktafonnal kezében elindul első felfedezőúttjára.

A nyolcadik kerületben egy lumpenküllemű, erősen ittas férj kis híján szétrugdálja a fartájékát.

Üveget, vasat, papírt gyűjt, hogy ne eméssze fel a gyűjtött pénzt. Néhány sikeres akció után feljegyezi albérleti garzonjában a meginterjúvoltak lakhelyét, elérhetőségét, végzettségét, jelenlegi foglalkozását és családi állapotát. A nevekhez azonosítószámmal ellátott hanganyagot mellékel, így öntve lelket a száraz adathalmazba.

Egyik legemlékezetesebb riportalánya a kőbányai, matuzsálemi társasházban élő Kuti Gyuláné. Az apró, büdöske, gyéren bajszos özvegy-asszony szívből örül a váratlan vendégnek, hisz felőle maximum az örökösök érdeklődnek, ők is csak azért, hogy gyengülget-e szépen, lassan. Búcsúzáskor a hálás asszony felbontatlan porcelán-kávékészletet ajánl a Józsefnek.

Az úri, hegyi világban is akad jelölt. József fogaskerekű-vasúttal közelíti meg a tekintélyes kastélyt. Alig mer csengetni. Maga az asszonyság jön le. József ismerteti a felkeresés okát. Az asszonyság egy lekicsinyülő *csakugyan, mi a csuda* kijelentés után beengedi az ártalmatlan küllemű férfi-gyermecket.

Az asszonyság félórára szabja a látogatást. Miután válaszol a bártortalan, stílustalan bevezetőkérdésekre, büszkélkedni kezd. Családfa-térképét fektet József elé, és fennkölt hangon sorolja a Kuti-ősöket. Vagyonán

kívül származására, ezen belül a Kuti névre legbüszkébb. Bó húsz perc múlva felugrik, ötveneseket meghazudtoló lendülettel térül-fordul, parfümöt fúj magára, s távozásra szólítja fel a vendéget.

Az elszánt József hosszabb utaknál több skalpot is szerez. Talál olcsó szállást vagy elalszik erdőszélén, mezőn. Plédje van, melegek az éjszakák.

A Lenti közelében élő Kuti Gyuláné következik. Ritkaaranyos teremtés. Tárt kapukkal, szomszédoktól, rokonoktól övezve várja a fővárosi fiatalembert. Érkezésekor a Bugrezesék nevű kocsmazenekar nótázik tiszteletére. József zavarba jön. És amikor bátortalanul hebeg-habog, vendéglátói még ekkor is az isteni budapestit csodálják benne, s ámulnak magasrendű, fővárosi nyelvjárásán. Az angyalarcú lányok szempillantás alatt beleszerelmesednek. József háritja a kedves közeledéseket, a feladatra koncentrálni, no és édesanyja tiltó parancsára (Ha csak egy ujjal is lányhoz érsz!).

Hát ez a kis teremtés a maga nyolcvannégy évével alaposan kitesz magáért. Macskamutatványait is bemutatja. Az épp érkező urának, az öreg Hordós Sanyi bácsinak két hobbiját is elárulja: Nagyothalló-készülékének tisztogatása és a környék macskáinak kimiskarolása. Hordós Sanyi bácsi vagy ötször elmondja Józsefnek, hogy ő aktív korában vízfordási főtanácsos volt.

* * *

József miután meginterjúvolta, lefotóztatta a hétszázhuszonegy Kuti Gyulánét, díszalbumba rendezi őket, s jegyzeteiről átmásolja az adatokat. Csak ötvenkettőt nem sikerült megtalálni. Időközben néhányan elhunytak, illetve ismeretlen helyre költöztek.

Bó húsz év szorgalmas munka eredményeként előtte sorakozik a világ majd összes Kuti Gyulánéja. Mindegyikőjükre emlékszik. Beleborzong. Teljesítette feladatát. Nem számít elismerésre, jutalomra, hisz az útjai során szerzett élmény elégséges kárpótlás az elvesztegetettnek (épp ezért) nem mondható időért.

Az esélytelenek nyugalmával felkeresi az Országos Felfedezők Egyesületét, ahol három és fél óra várakozás után egy illetékesnek látszó, unott kávészagú ember hívja be és kezdi bogarászni az albumot. Hamarosan kijelenti, hogy vitathatatlanul precíz kollekciónak, mégsem értékesebb egy, már felfedezett egyedeket tartalmazó pillangógyűjteménynél.

Egy minden szörszálában ősz, hatvanas ember érkezik a Havanna úti lakótelep egyik szürkébe szomorodott panelházához. Már a liftben kicsordul a könnye. Ugyanaz az ajtó és név. Csengetés után maga elé emeli azt

az érintetlen kávékészletet, amit még a kőbányai expedíciónál kapott. Nem jön ki senki, kicsit még vár. Végre neszeket, csoszogást hall. Az ajtó mögül tompán: *Mi olyan sürgős? Jó-jó, pihentem kicsit.*

Boncika kikukkant, de a készlet láttán rávágja Józsefre az ajtót: *Nem veszek semmit! József kopog, és rekedtes köhécseléssel nyögi: Mama, mama, nem ismeresz meg? Józsi vagyok... a fiad!* Boncika elcsukló hangon: *Micsoda? A fiam? Nekem nincs fiam. Itt hagyott! Nincsen nekem már fi...am.* József továbbkönyörög a sírdogáló édesanyjának: *Legalább nézz meg!* Kinyílik résnyire az ajtó. Boncika hunyorog, végre felismeri fiát. A következő pillanatban egymást ölelik.

Bezárad az ajtó. Megelevenedik a múlt. Még hallani lehet a lépcsőházból egy-két hangfoszlányt, melyekben talán ígéret, megbocsátás, és a maga sajátos módján mélységes szeretet rejlik.

Csepeli rablóvadász

Megint ez a koszos Csepel Művek. Pár nap kuli után felmarkolhatom azt a nem túl sokat.

Még jó, hogy van itt ez a szupermarket, legalább betankolok éhen veszés és szomján halás ellen. Bedobom a felesemet, kávémat, no és elszívok két cigit.

Húzom az időt, olyan jó egy kicsit munka előtt lézengeni. A gyártelepen úgyszint csak lepusztult cégek, lidércek: mozgó, mozdulatlan ördögök várnak. No és csaknem kétszáz vízmérő.

Meltem próbál elinalni pisztollyal és bevétellel kezébe' egy megtermett, álarcos fickó. Gyorsan kell cselekednem. Lába közé küldöm leolvasó-botomat. Akkorát taknyol, mint testes kazán Vincellér napján. Pisztolyát és a pénzt felkapom, oszt visszaugrok a boltbejáráthoz. Amaz feláll, s felém támolyog. Üvöltöm:

– Állj meg, majom, különben szétlövöm a fejedet!

Mögöttem a bolt alkalmazottai, a bennrekedt vevők tapogattják vállamat és biztatnak. Be vagyok rezelve rendszeren, honnan is ismerném a fegyver használatát? Elblicceltem a katonaságot. Dehogyan lenne merszem meghúzni a ravaszt, valószínűleg jól nevelt juhászcutya módján nyújtánám át fegyverét, oszt a pénzt. De szerencsémre a ráváró szakadt Audit választja. Még az ablakból kikiabál:

– Hamarosan kettéváglak, te pöcs!

Egy-kettőre rendőrök és televíziós riporterek vesznek körül. Zaklatotlan nyilatkozom:

– Melóba indultam, itt szoktam előtte kávézni és cigizni. (A felest letagadtam, nehogy a főnökeim elővegyenek miatt.) Visznek a rendőrségre jegyzőkönyvezni oszt valami jutalmat is emlegetnek.

Hívnak a haverok: „Köcsög, mi a szart csináltál? Csak nem pénzt kapol, baszod, pedig te olyan nyúl vagy!”, és anyámék: „Drágaságom, még jó, hogy nem esett bajod”, a főnök is hamarjában: „Tudod-e, hogy ez közügy? Vagyis a vízműveknek is jár a jutalomból!”

Adnak kétmilliót, le is kameráznak. Rendőri delegáció kísér haza, mint a nagymenőket. Rendesen lesnek a szomszédok. Akik nem nézték a híradót, biztos rosszra gondolnak, ismerve a küllememet, öltözködésemet, iskolázatlanságomat.

Szó nélkül otthagynom a melómat. Nem fogok osztozkodni a céggel, na meg ebből elég sokáig ellébecolhatok. Ámuljatok csak, ez lesz a munkám! Elég kéthavonta elkapni egyet, még kocsi is jut bőven. Jó hely ez a Csepel. Nem is kívánczok máshova.

Elég naponta öt órát lesbe' állni. Koncentrálós egy meló, de megéri. Én leszek az első bankrabló-vadász a világon. Negyedik napja lesem a kibetérő ügyfeleket, hol ennél, hol annál a banknál. Hétköznapi ruhába' nem feltűnő. Igaz a közelemben' fekvő partvisnyéről csakis én tudok.

Másnap munkakezdekör járőrautó parkol mellém, oszt kiszáll belőle egy tiszt. Ő is jelen volt jutalmazásomkor. Kapásból felismer:

– Hősöm, hősöm, mi járatban erre?

– Tiszteletem, biztos úr, csak rabló-lesen.

A rendőr kedvesen mosolyog, kezét fog, végül sok sikert kívánva elhajt. Bő hónap telik el eredménytelenül. Néhány gyanús alakon kívül semmi. Ezt nem borszínileg értem, sose voltam előítéletes. Hiába száll ki merdzsóból az ürge, ha slampos a ruhája.

Hó elején elszánt kisemberek ostromolják az OTP-t.

Dél körül egy közepesen rozzant, kendős nénike totyog be a bankba. Kezébe' hálós szatyor, benne csirkeaprólékféle. Másik kezébe' bot. Bő öt perc múlva jön ki a bankból. Idegesen csámcsog. Csak nem elfogyott a nyugdíj?

Nem hiszek a szememnek. Egyik kezével földet érő pénzeszsákot vonszol. Gonosz kis arccal néz körbe, nyelvét ki-kiöltögeti, akár valamiféle tájékozódó kaméleon. Botját elhagyta, de szatyrához ragaszkodik. Szirénázik a bank riasztója. Dörzsölöm a tenyeremet. Ki se kell gáncsolnom, ez aztán a könnyű fogás. Mellém lép, oszt elkapom a karját.

– Vége a mókának, nénémasszony!

– Nye molesztáljon, maga csavargó, lumpen elem! Mindjárt jól...

Csak ennyire emlékszem, mert úgy fejbe csapott a fagyott aprólékkal, hogy nappal láttam éjszakai csillaghullást. Miután kitisztul körülöttem,

messziről még hallom zsörtölődő hangját. Előbukkan a szédelgő vagy-onőr. Céloz, de inkább leereszti fegyverét a már távoli emberek között totyogó nénike láttán. Megállóhoz érkezik egy busz. A nyugdíjas rabló gyorsít léptein.

Kómásan bámulok ki fejemből. A járókelőket nem zavarja a zsozsót hurcolászó néni. Sőt, ketten még segítenek is neki felszálláskor. Összetartanak, a kisnyugdíjas mellé állnak, hisz végre a gyenge áll nyeresre.

A csepeli OTP kirablója nem kerül elő. Néhány szemtanú szerint a buszvégállomás közelébe' járókelők segítettek egy hosszúkas zsákot cipelő nénikének. Ezután se információ, se nyom, mintha meg se történt volna.

Szégyellem is magam rendesen. Ismét rendőrök, riporterek körülöttem, csak most vesztesként faggatnak.

Főnököm felhív, hogy szeretettel visszavárnak, térjek magamhoz, szükség van a munkámra. Igaza van, hallgatok rá.

Néhány hónap múlva a Csepel Művekhez közeli boltba' iszogatom kávémat és felesemet.

Dolgomra indulok, azon morfondírozva, hogy bizony sok minden van az életébe', ami csak egyszer történhetik meg, oszt alapjába véve lehet okoskodni, kombinálni, álmodozni, de attól még az nem jogosít fel léhaságra. Szaros munkás vagyok, aki örüljön a mindennapi kenyerének és annak a bizonyos szabályos alakzatnak a seggén. Ilyen helyzetbe' és minősítésbe' valahogyan nem ildomos többet akarni...

Nosztalgiából hátra-hátra nézek, s őszintén szólva csöppet sem bánám, ha a bolt előtt újra ott parkolna az a szakadt Audi.

Disneylandi kaland

Mártont szakiskolában majdnem lehúzták a WC-n, osztálykiránduláson pedig kis híján belefőzték a bográcsgulyásba. Ő nem nagy túlélő, hanem egy nagy megúszó.

Jelenlegi munkahelyén, ahol postahivatal-takarító, eljutott arra a szintre, hogy kollégái csupán szánják, viszont testileg, lelkileg nem bántalmaz-zák. Szinte mindent mosolyogva tűr. Kivéve azt a hajdani esetet, amikor a húsfeldolgozónak tanuló lakótelepi csibészek a tacskóját akasztották fel.

Munkájában s elveiben kitartó. A menekülőnek is lehetnek elvei. Szakiskolás korában egy egész éjszakát sztrájkolt a Svéd nagykövetség előtt, mert hallotta, később értelmezte a *gimme gimme* című ABBA slágeret.

Reggelig üldögélt a hideg kövön. Csak nagysoká, déltájt érkezett ki egy harmadrangú televízió stábjá, s itt tartózkodása felől érdeklődtek. Márton elkenődve panaszkodott:

– Mindig a gimnazistákat részesítik előnyben, minket, ipari tanulókat pedig magasról ejtenek. Még az ABBA is őket reklámozza! Miért?

A stáb emberei pofákat vágva búcsúztak. Mártont végül az éhség kényszerítette haza. Nem vittek neki semmit, pedig titokban bízott a szakmunkásképzők és a szakközépiskolák képviselőinek szolidaritásában.

Márton hat éve nem ment szabadságra. Hét közben postahivatalt, hétvégen lépcsőházat takarít. Végre összejön a pénz régóta dédelgetett álmára. Agg gyermekként Disneylandbe utazhat. Négy csodálatos nap.

Márton a repülőtéren már-már lerágja a húst ujjairól. Még sosem repült. Minden pillanatban a lezuhanás borzalma jár a fejében. Biztos benne, hogy a fémmadár lepottyan az égből. Eddig nyaralni is csak kétszer jutott el. Egyszer nemrég elhunyt nagymamájával Pomázra. Illetve még hajdanán diáktársaival mentek Balatonra.

Nekifut a repülő. Meredeken emelkedik. Márton a zsugorodó házakat nézi, amikor vadul oldalra billen a kanyarodó gép. A rémült férfi becsukja szemét, kinlódik és izzad. Meleg kéz érinti csuklóját. A magasabbik légi-kísérőhölgy szól hozzá kedvesen:

– Jól van, uram?

– Hozzon egy kis vizet és valami nyugtatót!

– Máris.

Leszálláskor kisebb pánikot okoz, keservesen kiabálja:

– Jaj, jaj! Mindjárt lezuhanunk!

A poggyászszalagnál kikap vagy öt gyanús bőröndöt, megforgatja s csalódottan visszadobja őket a szalagra. Egyiken sincs katicamatrica. Miután rálel csomagjára, egy Borbála nevű hölgy navigálja a csetlő-botló Mártont az indulásra kész buszig.

Két pécsi egyetemistával teszik egy szobába. Márton mindig is tartott az idegenektől, de ezek a fiúk tudomást sem vesznek róla.

Következő nap gyors gyülekező, s indul is a busz. Fél óra múlva Disneyland főbejárata közelében parkolnak. Márton álma megvalósult. Hatalmasabb, mint gondolta. Mielőtt szétszéledne a társaság az idegenvezető elmondja a találkozó idejét és helyét. Másnap nincs lehetőség ismétlésre a maradék két nap városnézés és múzeumlátogatás.

Állítólag Márton valamis nagyon elszúrt, összekeverte a natúr disneylandi utat a vegyessel. Az is felvetődött benne, hogy a drágábbat adták el neki a több jutalék miatt.

Darabig nézi, ki merre indul, majd egy repülőgépről ismerős társaság után kullog, de hamarjában szem elől téveszti őket. jobb híján két otthonosan mozgó, magas embert követ.

Kígyózó sorhoz érkeznek. Öt percet váraкоznak a gigászi kőépület előtt. Sötét, panoptikumhangulatú helyiség. Körülötte harsányan nevetgélő angolul, németül beszélgető társaságok. Sokukból agresszív alkoholszag árad. Egymás után, páternosztermódján érkeznek a liftek. Márton három németajkú nyugdíjossal utazik. Néhány méter emelkedést követően lelassulnak, majd pokolira felgyorsulnak. Márton veszettül kapaszkodik a rácsba. A nyugdíjasok diszkrét hűmmögések, felhördülések közepette élvezik a mókát.

A reszkető Márton anyjáért fohászkodik. Megáll a szerkezet, és lassan dőlni kezd, mintha ki akarná szórni az utasokat. Aztán rázza őket, mint gazdasszony a cukrozott mákot. Márton eszeveszetten ordít. Erősödni kezd a fény, lassul a mozgás, csendesedik a géphang. A leállás előtti pillanatban egy fémkar közelít, épphogy befér a két rácsfok között. Márton le sem veszi róla a szemét. Felé tart. Arrébb oldalaz, de a kar követi. Hamarosan eléri, horogvégével, és a fiatalember húsába vág. Márton ismét ordít. Utastársai nyugtatni próbálják.

A fémkar visszahúzódik a sötétbe. Márton hiába mutatja vérző karját az alkalmazottaknak, nem vesznek róla tudomást. A német nyugdíjasok olyasmit magyaráznak, hogy a fiatalember össze-vissza kapálózott, attól sérülhetett meg. Mártont néhány vállveregetéssel és udvarias mosollyal engedik útjára. Egy segítőkész távol keleti, meleg pár irányítja az elsősegélyhelyre, ahol ellátják a sebét.

Ha már itt van, nem hátrál meg, gondolja. Alig telt el félóra, még bőven van idő a gyülekezőig. Holnaptól ráér lazítani.

Bóvlikat nézeget, aztán iszik egy jó osztrák csapoltat. Kávéra már sajnálja a pénzt, pedig fenomenális az illata. Sebe sajoj, de a veszett fájdalom kiállt belőle.

Mókás mesefigurák, gyerekjátékok a szín-kavalkádban. Mickey egér képek és bábok mindenütt. Palotajellegű épület körül tekereg egy hullámvonat. Márton felül a következő szerelvényre. Leghátul kap helyet. Szép lassan zötykölődnek, majd kisebb, nagyobbacska hullámok következnek. Márton a sötét barlangban is lehunyja szemét. Meredek zuhanás kezdődik. Márton az ülésbe tapad. Lassítani kezd a vonat. Síri fények sejlődnek a távolból.

Újraéled az előző helyszínen is érzékelt panoptikumhangulat. Halottak dőlnek feléjük; fehérbőrű, sápadt, vékony, rongyos ruhába bújtatott, nyi-

tott szájú, fennakadt szemű gyermek és asszony holtak. Márton a vidám emberek látványától némileg megnyugszik, de belülről kísérteties hideg rázza.

A következő sarok után felbőszült sárkány rángatja láncát. Már-már elhagyják, mire a sárkány kimérten rájuk néz, és szilaj tüzet hány feléjük. Az utolsó kocsiban kapaszkodó Mártonra zúdul a lángvég. Arca felhevül. Márton ismét segítséget vagy legalább együttérzést remél. A közeli toalett tükrében vizsgálgatja magát. Kinyitja a hidegvizet és percekig hűti az arcát. Az élénk pír remélhetőleg nem maradandó. Visszamegy az első-segélyszobába. Úgy beszélnek hozzá, mint ötéves gyerekekhez szokás. Ellenben nagy gonddal istápolnak egy jólőtözött urat, akinek olajfoltos lett az inge.

Márton fejében összevissza peregnek a gondolatok. Valamilyen macacs felfedezési ösztön hajtja, de maga sem tudja pontos célját. Konceptió nélkül sodródik e valóságos kísértetvilágban.

Megint hosszú sorhoz ér. Körülbelül huszadmagával száll hajóra. A civilizált közeg egyértelműsíti a biztonságot, még az imént történt balesetek dacára is.

Tágas barlangba hajóznak. Szökőár közeledik. Robajt követően az egyik kisebb előhullámtól megemelkedik a hajótest. A többiek gyermeki izgalommal várják az újabb lökést. Semmi különös, mindenki helyén marad. Felélénkül a társaság, idegenek és barátok elegyednek szoba egymással, mikor egy öt méter körüli tengerikígyó emelkedik elő a habokból. Körülnéz. Mielőtt visszásüllyedne, Márton farába mar. A ruha nem szakad át, noha betyár erősen kapott a húsba. A többiek mosolyognak rajta. Márton a fedélzet közepére fut. Az utasok vádlón vizsgálgatják, mintha tetteivel épp a közös játékot rontaná el.

Nem sokkal a kígyókaland után egy jól álcázott műfoka ugrik be a fedélzetre. Néhány nő ijedtében a szájához kap. A kedves állat táplálékért gazzulál. Senki sem ad neki, de mielőtt visszavetődne a tengerbe, Mártonhoz totyog, s jobb mellső lábával lekever neki két nedves taslit. Morog néhányat, majd látványos ugrással tűnik el a vízben. A többiek nem törődnek Mártonnal. *Az ünneprontó idegen nem érdemel semmit.*

Márton kivergődik ebből a pokolból. Végre szeretne valami jót, szépet, amire örömmel emlékezhet. Eddig csupán azt kapta tömör változatban, mint általában az élettől.

Hamburgert vesz a büfében. Nincs benne hús, noha nem vegát kért. Reklamál is, ám olyasmit mutogatnak, hogy fizetés után nincs miről beszélni. Vakon továbbindul. Most már csupán sorsa beteljesülése érdekli.

Hatalmas épülethez ér. Legalább triplája az otthoni elvarázsolt kastélynak. Belép. Vaksötét és kínzó, több ezer wattos világosság váltja egymást. Legalább tíz arcát mutatja a terem. Először ódon berendezésű kolostor, majd bordélyház, aztán temető, ébredező hullákkal.

Homályos csarnokba érnek. Mindenféle undorító állat nyüzsgö feleltük, lábuknál, s a levegőben. Kígyók tekerenek a talajon, denevérek szálldosnak kiszámíthatatlan röptükkal, óriáspókok ereszkednek fentről feléjük. Miközben Márton azon töpreng, hogyan kerülhetne ki innen, egy denevér csapódik a hasába. Ezek a műszörnyek sokkal nehezebbek és keményebbek a húsvér bőregénel.

Először lát a többiekben félelmet. Menekülőre fogják; előbb bizonytalanul, később elszántabban.

Szűkülő, enyhén lejtő cseppkőfolyosón haladnak. A magassága jó három méter, szelvében egyre keskenyedik; a látogatók épphogy áttuszkolják magukat rajta. Újra egy üres, hideg terembe érnek. Mindenütt hó. Kifújva magukból az iménti ijedtséget, néhányan hógolyózni kezdenek. A terem közepén – ahol a legmagasabb a hókupac – egy hatalmas jegesmedve tör ki. Teli tüdőből őrijong. Rázza, tépi vastag láncát. Két markosabb osztrák legény Mártont – ki tudja, miért – a medve elé löki. A vadállat dühödten üvölt a vele szemben álló, váratlan meglepetés láttán. Márton felé csap. Karmával alaposan felsérti a bőrt. Márton mellkasán meleg vér terjeng. Hátráltában csak a kijútasra koncentráll. Átront a tömegben. A keskeny, cseppkőves folyosón rohan a kijárat felé. Valami szüntelenül csurog rá. Egyre erősebben marja nyakát és alkarját. Ruhája szaggatott, több sebből vérzik. Maga sem emlékszik, miként verődik a kijáratához.

A tömeg csak nézi a meggyötört embert; a tört magyarsággal beszélő konzulszerűséget is odaeszi a kíváncsiság. Ígérkezik, hogy panaszt tesz. Mártont öt napig ápolják, sérülései felületesek, ám fájdalmasak. Sebeit összevarrják. A savmarta részen maradandó hegek keletkeztek.

A konzulszerűség közbenjárásával Mártont négy illetékes úr elé kísérik. Elnézést kérnek a kellemetlenségért, ugyanakkor tanácstalanul tekintenek az ügyre, hiszen nem történt súlyos sérülés, vagyis szerintük egy fillér kártérítésről sem lehet szó.

Aztán mindkét részről feszült csend. Mígnem az illetékes urak Mártont és közbenjáróját távozásra szólítják fel, mondván bőven akad fontosabb dolguk is. No és eleve nonszensz, hogy eddig is időt fecséretek egy ilyen jelentéktelen esetre.

Finom művész

Bakflaszter sietősre fogja. Levágtáz a lépcsőn, futásnak ered. Épphogy eléri a trolit.

A Nagy Péter téren azon morfondíroz, hogy mikor is járt erre utójára. Kezében vastag paksaméta. Izompólója alól kidomborodik mell- és hátizomzata; csupasz karizma is megrendítő látvány. Tigrismódján, büszkén lépdel. Szükséges a jó fizikum, az esztergályosműhelyben ő pakolja le a nyolcvankilós saruvasakat, ha szállítmány érkezik.

Bakflaszter megáll a gyalogosátkelő előtt. Egy veréb röptére figyel fel. A kedves jelenet könnyet fakaszt szeméből.

Naponta jár súlyozni. Fejét gyakran borotválja, hogy ne kelljen hosszú percekig haját szárítani.

Belép a műemlék jellegű, szobroktól árnyékos aulába. Több intézmény irodáit hirdetik a tájékoztatóablák. Recepció, eligazítás, lifttel fel a negyedikre. Az ősz hajú, magas homlokú Pócsai professzor széles mosollyal fogadja. Súlyra Bakflaszter darab, noha rajta izom helyett hájgyűrűk rengnek.

– Már vártam! Izgai úr ajánlása kíváncsivá tett! Nos, mutassa, kérem!

– Tessék, itt az összes. Versekkel kezdődik, a többi nem tudom micsoda, csak úgy jött. Izgai úr szerint van novella, kabaré, filmanyag, meg az a szomorú... tudja, amiben meghalnak.

– No persze, dráma... Lássuk csak...

– Körülbelül két hete történt, hajnaltól késő estig. Nem is ettem...

– Figyelemre méltó ez a vers! Mióta is ír?

– Mondom, csak ezen a napon, előtte soha.

Bakflaszter az ablakpárkányra támaszkodva várja az olvasásból kikökkenthetetlen Pócsai professzor értékelését.

– Uram! Hirtelen nem is tudom, mit mondjak! Érződik, hogy szűz kéz írta, mégis azt kell, mondjam, ön roppant tehetséges és kivételesen szenzibilis! A költők mezőnyében is extrém érzékenynek számít! Brávó! Tüzetesebben átnézem az anyagát, és hamarosan tájékoztatom a *hogyan-továbbról*.

Másodjára is behívja Pócsai professzor Bakflasztert. A sokat tapasztalt doktor meghatódottságtól szipákolva újságolja az örömhírt:

– Uram... minden írását használni fogom! Elképesztő!

Bakflaszter zavarában képtelen reagálni. Pócsai professzornak háttal támaszkodik. A hízelgő kritikától meg-megrázkódó izomrétegei csak úgy hullámoznak vastag csontozatán. Mielőtt megfordul, letörli könnyeit.

Pócsai professzor minden irányban ajánlja és terjeszti a felfedezett írókat. Hamarjában verses- és novelláskötete is megjelenik Bakflaszternek. Következnek az estek, felkérések, rádió- és televízió-szereplés. Kikiáltják csodalénynek, mondván ennyi idő alatt, ily tetemeset és minőségit nem sokan alkottak. És még előtte az *élet és irodalom*.

– Mondhatni egyetlen nap annyi érték tört ki belőle, mint más átlagfirkászból élete során.

Bakflaszter azon a bizonyos hajnalon, miután megitta első fehérjeturmixát, pózolt egyet a tükör előtt. Aprólékosan pásztázta izomrostjait. Ahogy álmosan feszítette bicepszét, a hajnal első markánsabb sugarától mintha izzadságcsepp csillant volna meg a vénáján. Nem vette le szemét a *bicepszcseppről*. Zsibbadni kezdett minden porcikája. Szellemé átvarázsolódott egy széles erdei folyamba. És, mint trópusi hal ficánkolt benne, kitekingetve a mozifilmként pergő szárazföldi világra. Tátogásai rézkarcfűstként tolultak az égre, és ontotta magából a csodás, vizuális élményekből érlelődő gondolatfolyamokat.

Székében ült. Álmosan, bambán révedt a semmibe. Csak írt, s írt.

Odaát ismét víz alá bukott, keresve az oxigéndús mélységet. A sorozatos levegőbe slukkolás légszomjat okozott. Izgatottan forgolódott a vízben.

A betelt füzet láttán újabb papírok után kutatott. Talált vagy húsz lapot, felsóhajtott és írt tovább.

Ki-kidugta fejét a zavarosabb vízáramlatból. Egyre hangosabban morgott a balsejtelmes zuhatag. Várta a végkifejlet. Hűvös, fodrozódó tóban végződött utazása. Vízinövények között lebegett, aztán újból felbukkant.

Önkívületi állapotában csak az írással törődött. Jobb kézfeje fűrgén mozgott, alig lemaradva a gondolatrobbanás sebességétől. Mintha nem is érténé, mit vet papírra. Jobban kimerült, mint dupla edzések után. Végül összeesett.

Kiugrott a tóból. A parton öröknek ható bódulatba ficánkolta magát.

Néhány óra alvás múlva feltápáskodott, nem emlékezett semmire. Értetlenül bámulta a körülötte heverő papírlapokat és füzetet. „Mi a franc ez?...” Tőle idegen, bonyolult gondolatok.

Napok múltával sem szedte össze az irományokat. Délután magyar szakon végzett, később elzüllött szexpartnere, Ilona látogatott el hozzá. Bele is kezdtek volna, nem szoktak sokat teketóriázni, de a lány a földön heverő papírhalmaz láttán rákérdezett:

– Mi ez a sok szemét?

Bakflaszter restellte eddig ismeretlen oldalát, s válasz nélkül átcibálta Ilonát a konyhaasztalra. Az aktus után már nem érdekelt a valahol arrébb

matató fruska, inkább ernyedtt mozdulattal rágyújtott és sörért nyúlt. Később az írásokba mélyedt Ilona mellé heveredett. A lány szorosán megmarkolta Bakflaszter csuklóját, s úgy olvasott tovább. Jó tízperc elteltével maga a szerző unt rá:

– Mi a szart lehet ezen ennyit vacakolni?

– Várj már, te... Ez döbbenetes! Beviszem Izgainak, a dékánnak. Az egyetemen tanít. Vihetem?

– Azt csinálsz, amit akarsz, csak ne hozd vissza. Kukázd. Most megyek gyúrni, maradhatsz, ha nincs jobb dolgod. Ha mész, kulcs be a postaládába, oké?

– Várj, jövök, csak kapjuk össze ezeket.

Bakflaszter csendes szombat délelőttjében apróbb hátiizomzatát pumpálgatja. Pócsai professzor hívja telefonon:

– Figyeljen csak rám! Öné idén a József Attila-díj! Nem vonhatják vissza, már biztos!

– Neee! Az ugye komoly dolog?

– Mi az hogy? Az egyik legkomolyabb! Figyeljen, kicsit szedje össze magát! Huszadikán lesz a ceremónia. Holnap jöjjön be az irodámba, mindent részletesen megbeszélünk. Reprezentatívabbá kell faragnom...

Bakflaszter nem tud mit kezdeni a hírral. Összeviszsa hívogatja rokonait, munkatársait, végül legjobb barátját és edzőtársát, a húsfeldolgozó Imrét:

– Figyi, Imruskám, képzeld mi történt?

– Na, mi? Megtoltad a főnök feleségét?

– Barom! Nem rúgatom ki magam. József Attila-díjat kapok!

– Az meg mi a tököm?

– Írásokra adják! Állítólag jól megy! Egy komoly muki mondta, hogy felettébb örül a sikeremnek, és hálás az égnek, hogy most ezt a díjat nem valamelyik magyar szakos nyalósnak adják.

– Na, jól van. Eszes vagy te, de inkább azt mondd, jössz holnap hasazni és kardiózni?

– Persze, ettől még nem szállt el az agyam! Csumi!

Bakflaszter belép a Parlamentbe. Jó páran kapnak kitüntetést: Babérkoszorú-díjakat, no és több kategóriában József Attila-díjat. Pócsai professzor, Izgai úr, Bakflaszter családja, barátai, még Ilona is ott tolong körülötte, és a kitüntetettnek járó helyre kísérik.

A Miniszterelnök nyitja meg az ünnepséget, majd a Köztársasági Elnök készül átadni a jutalmakat. Az előtte kivonuló irodalmárok régi motorosok. Rutinosan, kisebb meghatódottságot színlelve veszik át a ki-seggelt, kihízelgett díjakat. Még Pócsai professzor mondta, hogy a legtöb-bjük nem a munkásságára kapja, hanem mert ő következik abban a kör-ben, ahol a befolyással bírók ítélkeznek a kiváltságosok felett.

Bakflaszter felemeli a díjat, bicepse feszül, mint díjbirkózó olim-pikoné serlegátvétel közben. Elcsukló hangon zokog. A díj látványosan rángatózik kezében. A földre hanyatlik, sírógörcsbe fetreng. Fel próbálják segíteni, de reménytelen, mintha egy makacsul ellenálló elefántot akarná-nak mutatványra bírni.

Többen összesúgnak: „Most csattant ki belőle. Ő lesz az évszázad írója! Remek teljesítmény! Ha nem ismerném, nem szívesen találkoznék vele egy kihalt síkátorban...”

Nagyot álmódó pizzafutár

Szentendre nehezen járható, hegyoldalas területén él egy igen jómódú család. Az ernyedt Dezső fuvaroztatással foglalkozik, zsengecske neje, Barbarella sosem dolgozott úgy igazán, néha megyei lapokban jelentek meg félmesztelenfotói. Gyermeküket jóformán hírből ismerik, három babysitter neveli őket felváltva: a nappalos, az éjszakás és a nyaraltatós.

Dezső hímvesszőméretén kívül az idei *best of 100 leggazdagabb* tagsá-gára a legbüszkébb.

Szombaton – mondhatni merő véletlenségből – együtt vannak így öten, mintha valódi család lennének. Dezső otthon is dolgozik. Laptopján ír-dogál, szervezkedik, üzletel. Barbarellának még a mosolyában is szomo-rúság rejlik. Mosogatást imitál, de abbahagyja, fáradt hozzá, úgy gondol-ja délutánra több energiája lesz. A gyermekek nem tanultak meg önállóan játszani, hol apjuk, hol anyjuk lábánál nyüglődnek; egymással nem tudnak még mit kezdeni.

Ha ki is mozdulnak így együtt, a célpont nem lehet más, mint a pláza. A természetől és természetestől irtózó Dezső kiadja a varázsjszét: „Irány a pláza! Mindent megveszek nektek!”

De most ezen a hétvégi napon egyikük sem kíván megmozdulni. Déltájt megéheznek.

– Kincsem, én el nem megyek itthonról. Rendelünk pizzát?

– Persze mackóm! Nekem mindegy – válaszol a délelőtti nagyvonaglás közben Barbarella.

– Helláu! Bundánszky Dezső vagyok. Bocsásson meg az akcentusért, szerdán érkeztem a Bahamákról, tudja, két hónap mégis csak két hónap. Szóval a szokásost!

– Ne haragudjon, mi is az?

– Ja, maga új? Csípős szósszal vege, és egy olivás, kaviáros. Gondolom evidens, hogy mindkettő óriás.

– Indul a kollega, negyven percen belül ott lesz. Legrosszabb esetben egy óra.

– Rendben, várom. Akkor ne is szaporítsuk a szót...

A pizzéria ősgárdája, mint főméltóságot tisztelik, és egyik legfontosabb ügyfelükként tartják számon a hegyoldali kiskirályt.

Bundászkyék ízlelőbimbói felkészülnek a friss, ropogós élmény befo-gadására. Türelmetlenül várják a megszokott, stabil, kényelmes ízvilág érkezését.

Letelt az egy óra. Bundánszky elkéri a futár közvetlen számát.

– Imbolya György?

– Igen, tessék parancsolni.

– Mit késik ennyit? Több mint egy órája várjuk.

– Ön Bundánszky úr? Meredek utca öt?

– Igen, igen.

– Baleset történt, torlódás van.

– Látja a végét?

– Még nem, de a kanyar után valahol...

– A Stragován jön?

– Igen, a temető környékén járok.

– Odatemettük anyóást. Szélütés. Na, mindegy, csipkedje magát! Be is perelhetném a cégüket, hisz a pizza tuti elhűl, mikroozhatom, és ugye az áramot fogyaszt, vagyis önök többszörösen megrövidítenek engem. Nyilván nem jelentem fel, nem vagyok pitiáner.

– Köszönöm uram, higgye el, amint tudok...

– Iparkodjon! Éhen vesznek a gyerekek!

– Rendben!

– Várjon... biztos strapás munka az öné.

– Hát az, de nem panaszkodom. Majd, ha hontalan leszek. De szerencsére még nem vagyok.

– Ez jó, hm. Igen, panaszkodjanak a fedélnélküliek, fene koszos banda. Mit szól az aktuális kormányhoz?

– Nekem mindegy ki van, nem lesz jobb tőle a magamfajtának.

– Azt akarja mondani, hogy csak a módosabb polgárookra hatnak ki a döntések?

– Nem! Hogy is jönnék ahhoz?

– Van családja?

– Elváltam. Mindkét gyermekem tanul, de azért támogatom őket.

– Fejezzük be! Ha gyorsan ideér, egy kávé mellett folytathatjuk.

– Rendben, addig is minden jót!

Imbolya György, a hétköznapi pizzafutár kombinálni kezd. Oszt szoroz, és máris a milliárdos barátjaként üdvözli magát. Kitűnően elbeszélgettek, no és remélhetőleg folytatják is. Bundánszky úr biztosan észreveszi rejtett értékeit. A humorára jól reagált, amikor a hajléktalanokat említette, noha nem szánta viccnek, mégis remekül sült el. Bundánszky úr vette a lapot, és ez a lényeg. Kit még a kollégái se tartanak sokra, őt majd egy milliárdos emeli fel, s feltehetőleg alkalmazza valamelyik cégénél. Később együtt járhatnak teniszezni, rendezvényekre, s ki tudja valamikor a közös családi nyaralás sem kizárt.

Feloszlik a dugó, félretolják a sérült kocsikat.

Teljes gázzal a cél felé. Imbolya György letér a főútról, következik a hosszú emelkedő. Lassan zötykölődik az eső vájta, földrögös úton. Nem gond, felviszi az öreg Polski, igaz néha kicsit pihenteti a csotrogányt. Mire célhoz ér, izzik a motor.

Átlavíroz a zeg-zugos kerten. Besurran a hátsóbejáraton, kibújik cipőjéből, fel a bársony lépcsőn, benyit a szobába, ahol megkönnyebbült ábrázattal int felé Bundánszky.

– Itt is vagyok, kérem! – mondja virgonc, fontoskodó hangon a futár.

– Drága Imbolya úr! Végre, hogy ide méltóztatott imbolyogni! – viszontüdvözli Bundánszky.

Imbolya zavartan mosolyog a személyeskedő poénon, aztán megkapja a mérsékelt borraalót. Nem kezdeményezhet a házigazdánál, de reméli, hogy Bundánszky úr állja a szavát és leülnek kávézni. Bátoratlanul méricskéli a házigazdát, kit szemmel láthatóan csak a pizza mihamarabbi tálalása köt le. Talán nem is emlékszik az iménti telefonbeszélgetésre.

– Végeztünk, vagy rosszul tudom? – kérdi Bundánszky.

– Ja, igen... csak kérem szépen, mondja, hogyan jutok ki innen?

– Mit szerencsétlenkedik már, drága uram? Pont úgy, ahogy ide méltóztatott jönni! Már megbocsásson, de igen pocsék a magafajta egyszerű ember memóriája.